

HLASY NÁRODA

VOICES OF THE NATION

MĚSÍČNÍK ČESKÉ MISIE V CHICAGU

No 1/2014

Cena \$ 2.50

JANUARY 2014

Kostel sv. Fabiána a Šebestiána v Zákupích

20. ledna se v církvi slaví společná památka sv. Fabiána a Šebestiána, mučedníků. Sv. Fabián se stal v roce 236 papežem. V církvi to tehdy byla doba poměrného klidu a misionářského nadšení. Rozdělil Řím na sedm obvodů a jejich správu svěřil sedmi jáhnům. Na začátku Deciova pronásledování zemřel mučednickou smrtí 20. ledna roku 250.

Sv. Šebestián se narodil v Miláně. Stal se vojenským velitelem, a protože měl přístup do žalářů, utěšoval uvězněné křesťany a pomáhal jim. Ve druhé polovině 3. století zemřel v Římě jako mučedník. Pohřben byl v katakombách. Později byla na tom místě postavena bazilika sv. Šebestiána za hradbami.

V České republice je sv. Fabiánovi a Šebestiánovi zasvěcen kostel v Zákupích u České Lípy v severních Čechách. Byl postaven v 15. století a v 19. století byl přestavěn do dnešní pseudogotické podoby. Je dominantou města a je chráněn jako kulturní památka České republiky. Přesto, že z dálky vypadá reprezentativně, ve skutečnosti jde o jeden z nejvíce ohrožených kostelů na Českolipsku.

Původní kostel nechal vybudovat před rokem 1458 Beneš z Vartenberka. O sto let později, v roce 1550 nechal tehdejší vlastník Zákup Zdislav Berka z rodu Berků z Dubé kostel úplně přebudovat. Přestavba trvala 10 let a Zdislav se dokončení nedočkal, protože podlehl moru v roce 1553. Mor také způsobil přerušování stavby, protože zemřela značná část zdejších obyvatel. Nástupcem Zdislava se stal syn otcova bratrance Zbyněk Berka, který byl nejvyšším komořím českého království a pobýval často v Praze. V roce 1560 byl kostel dostavěn včetně krypty, kde byl Zbyněk Berka později pohřben. V roce 1562 byly na věži zavěšeny zvony, pak byl předán do užívání a vysvěcen. Prvním farářem se stal Pavel Weiss. V roce 1863 byl kostel přestavěn v novogotickém slohu. Bylo to v době, kdy v Zákupích pobýval excisář Ferdinand I. V době první světové války byly z nařízení z Vídně 28. srpna 1916 sejmuty kostelní zvony a odeslány pro válečné účely.

Kostel sám je trojlodní stavba zaklenutá valenými klenbami a uzavřená pětibokým presbytářem. Na jižní a severní straně k presbytáři přiléhají dvě obdélníkové kaple s malými věžičkami, jedna slouží jako sakristie, druhá jako oratoř. Průčelí chrámu je impozantní. Nad portálem vystupuje trojice gotických oken a nad nimi ve vrcholu štítu je nádherná rozeta. Na severní straně přiléhá k průčelí štíhlá tříposchodová věž. Vnitřní zařízení je v novogotickém slohu, na hlavním oltáři jsou vyobrazení patronové chrámu.

V kostele se nachází krypta, kde je pohřbeno 23 příslušníků rodu Berků. V roce 1741 zde také byla pohřbena toskánská velkovévodkyně Anna Marie Františka se svým prvním manželem. Za hlavním oltářem jsou na zdi mramorové náhrobní kameny Zbyňka Berky († 6. března 1578), jeho manželky Veroniky z Lobkovic († 30. prosince 1578) a jejich mnoha synů a dcer. Vpravo od mariánského oltáře je kamenný reliéf Aliny Chvalkovské s datem 1578. Na střeše byl instalován železný kříž s letopočtem 1560. V kostele je uložena relikvie sv. Felixe, kterou získala velkovévodkyně jako dar od papeže z Říma. Kostel je obklopen hřbitovem, kde se nachází mnoho krásných náhrobků z doby baroka a rokoka.

Historie kostela i farnosti je dobře dokumentována ve farních kronikách, kdy nejstarší pochází z roku 1566. V současné době spravuje farnost Otec Grzegorz Jacek Wolanski, který přišel do České republiky z Polska, podobně jako řada jeho kolegů, aby jako misionáři pomohli v duchovní službě v krajích, které trpí nedostatkem domácích kněží. Takovou oblastí, nejvíce duchovně zdevastovanou je celá místní litoměřická diecéze.

Přestože kostel sv. Fabiána a Šebestiána je tak nádhernou a vzácnou církevní stavbou v současné době mu hrozí totální zničení. Na několika místech poškozenou střechou do kostela zatéká a vazbu střechy i vnitřní zařízení kostela ničí dřevomorka. Voda ničí kostel i od spodu, protože není funkční kanalizace, takže zkáza hrozí i rodinné hrobce Berků.

Hlavní oltář v presbytáři kostela sv. Fabiána a Šebestiána v Zákupích

Na záchranu stavby poskytlo v roce 2012 částku 200 000 Kč město Česká Lípa. Prostředky byly věnovány na zakrytí největších děr ve střeše. Také z vnějšku kostela začíná padat omítka a zdívo, takže před hlavní vchod museli postavit dřevěný tunel, aby něco nespadlo na hlavu lidem, kteří jdou do kostela. Stát dotace nepošle, církev je chudá a restituční jsou v počátcích. Věřících v této oblasti je velmi málo. Podle odhadu odborníků by kostel na opravy potřeboval 35 milionů korun, což je pro farnost suma vzdálená asi jako konec galaxie. „Když budu fantastický optimista a uvěřím, že se nám každý rok podaří získat na opravy milion korun, tak se stejně opravy kostela nedožiju. Tak neúprosná jsou ta čísla,“ řekl nedávno novinářům místní kněz.

Převzato z Wikipedie

Foto na titulní straně:
Kostel sv. Fabiána a Šebestiána
v Zákupích

A čas neúprosně běží dál...

Starý rok končí
a nový začíná.
Vteřina po vteřině,
minuta za minutou letí
a hodiny do ticha půlnoc odbíjí.
A neúprosný čas tak najevo nám dal,
že o rok zestárli jsme zas
a z klubka života nová nitka se nám odvíjí.

Starý rok stačil ještě zašeptat:
„Já odcházím a vystřídá mě nový rok.
Zda bude lepší nežli já, je už jen na vás,
tak do něj přeji šťastný krok.“

A nový rok se pousmál,
maličkou ručkou zamával a děl:
„Jak rád bych všechna lidská přání vyslyšel,
na to jsem ale příliš malý pán
a nezvládnu to všechno sám.

Až člověk člověka si začne vážit,
naučí se ho ctít a milovat,
přestane vládnout zloba, lhostejnost, závist,
zášť, korupce a jeden druhého bude mít rád,
pak mohu přidat trochu toho štěstí
a vše nejlepší lidem dát...“

**Do nového roku přejeme všem
Boží požehnání,
mnoho štěstí, lásky, porozumění
vše nejlepší
a to nejcennější – zdraví.**

Redakce Hlasů národa

Madona Rynecká - Obraz pro sanktuárium
nového Mariánského sloupu, který bude stát
na Staroměstském náměstí v Praze

**Bože, v tobě má všechno dobré svůj počátek
a s tvou pomocí se všechno dovršuje.
Do tvých rukou vkládáme nový rok 2014
a na přimluvu Panny Marie tě prosíme:
Posiluj nás, abychom plnili tvou vůli,
a dej nám, co potřebujeme,
aby náš život přinášel užitek.
Skrze Krista, našeho Pána.
Amen.**

LITURGICKÁ ČTENÍ

Svátek Křtu Páně - 12.ledna 2014

1. ČTENÍ - Iz 42, 1-4.6-7

Čtení z knihy proroka Izaiáše.

Toto praví Hospodin: Hle, můj Služebník, kterého podporuji, můj vyvolený, v němž jsem si zalíbil. Vložil jsem na něj svého ducha, národům přinese právo. Nebude křičet, nebude hlučet, nedá se slyšet na ulici. Nalomenou třtinu nedolomí, doutnající knot neuhasí, věrně bude ohlašovat právo. Nezeslábne, nezmalátní, dokud nezaloží na zemi právo. Ostrovy čekají na jeho nauku. Já, Hospodin, jsem tě povolal ve spravedlnosti, vzal jsem tě za ruku, utvořil jsem tě a ustanovil tě prostředníkem smlouvy lidu a světlem národů, abys otevřel oči slepým, abys vyvedl vězně ze žaláře a z věznice ty, kdo bydlí ve tmách.

2. ČTENÍ - Sk 10, 34-38

Čtení ze Skutků apoštolů.

Petr se ujal slova a promluvil: „Teď opravdu chápu, že Bůh nikomu nestraní, ale v každém národě že je mu milý ten, kdo se ho bojí a dělá, co je správné. Izraelitům poslal své slovo, když dal hlásat radostnou zvěst, že nastává pokoj skrze Ježíše Krista. Ten je Pánem nade všemi. Vy víte, co se po křtu, který hlásal Jan, událo nejdříve v Galileji a potom po celém Judsku: Jak Bůh pomazal Duchem svatým a mocí Ježíše z Nazareta, jak on všude procházel, prokazoval dobrodiní, a protože Bůh byl s ním, uzdravoval všechny, které opanoval ďábel.“

EVANGELIUM - Mt 3, 13-17

Slova svatého evangelia podle Matouše.

Ježíš přišel z Galileje k Jordánu za Janem, aby se dal od něho pokřtít. Ale on se bránil a říkal: „Já bych měl být pokřtěn od tebe, a ty přicházíš ke mně?“ Ježíš mu však řekl: „Nech tak nyní, neboť je třeba, abychom zcela splnili Boží vůli.“ A tak mu vyhověl. Jakmile byl Ježíš pokřtěn, vystoupil hned z vody. A hle - otevřelo se nebe a viděl Ducha Božího jako holubici, jak se snáší a sestupuje na něj. A z nebe se ozval hlas: „To je můj milovaný Syn, v němž mám zalíbení.“

2. neděle v mezidobí - 19.ledna 2014

1. ČTENÍ - Iz 49,3.5-6

Čtení z knihy proroka Izaiáše.

Hospodin mi řekl: „Jsi mým Služebníkem, Izraele, proslavím se tebou.“ Avšak nyní praví Hospodin, který si ze mě utvořil Služebníka již v matčině lůně, abych zas k němu přivedl Jakuba, abych mu shromáždil Izraele. Tak jsem ve cti u Hospodina, protože Bůh můj je mou silou. Řekl mi tedy: „Nestačí, že jsi mým Služebníkem, abys obnovil Jakubovy kmeny a zbytky Izraele přivedl nazpět. Proto tě dám národům jako světlo, aby se má spása rozšířila až do končin země.“

2. ČTENÍ - 1 Kor 1,1-3

Začátek prvního listu svatého apoštola Pavla Korint'anům.

Pavel, z Boží vůle povoláný za apoštola Ježíše Krista, a bratr Sosthenes členům církevní obce v Korintě, kteří byli posvěceni v Kristu Ježíši a povoláni do stavu svatých, a také všem, kteří kdekoli vyzývají jméno Pána Ježíše Krista, Pána svého i našeho. Milost vám a pokoj od Boha, našeho Otce, a od Pána Ježíše Krista.

EVANGELIUM - Jan 1,29-34

Slova svatého evangelia podle Jana.

Na druhý den Jan viděl Ježíše, jak jde k němu, a řekl: „Hle, beránek Boží, který snímá hříchy světa! To je ten, o kterém jsem řekl: „Po mně přijde ten, který má větší důstojnost, neboť byl dříve než já.“ Ani já jsem ho neznal, ale proto jsem přišel křtít vodou, aby byl zjeven izraelskému národu.“ A Jan vydal svědectví: „Viděl jsem, jak Duch sestoupil jako holubice z nebe a zůstal na něm. Ani já jsem ho neznal, ale ten, který mě poslal křtít vodou, mi řekl: „Na koho uvidíš sestupovat Ducha a zůstat na něm, to je ten, který křtí Duchem svatým.“ A já jsem to viděl a dosvědčuji: To je Syn Boží.“

3. neděle v mezidobí - 26.ledna 2014

1. ČTENÍ - Iz 8,23b - 9,3

Čtení z knihy proroka Izaiáše.

V první době ponižil Hospodin zemi Zabulon a zemi Neftali, v poslední době však oslaví Mořskou cestu, kraj za Jordánem, Galileu pohanů. Lid, který chodil ve tmě, vidí veliké světlo, obyvatelům temné země vzchází světlo. Dáváš mnoho jásotu, zvěstuješ radost; veselí se před tebou, jako se jásá o žních, jako plesají ti, kdo se dělí o kořist. Neboť jho, které ho tížilo, hůl na jeho šíji a bodec jeho otrokáře jsi zlomil jako za midjanských dnů.

2. ČTENÍ - 1 Kor 1,10-13.17

Čtení z prvního listu svatého apoštola Pavla Korint'anům.

Napomínám vás, bratři, jménem našeho Pána Ježíše Krista: Buďte všichni zajedno a ať nejsou mezi vámi roztržky. Stejně usuzujte a stejně smýšlejte. Lidé z Chloina domu mi totiž o vás oznámili, moji bratři, že se mezi sebou hádáte. Mluvím o tom, že každý z vás říká něco jiného: „Já držím s Pavlem!“, „já zase s Apollem!“, „a já s Petrem!“, „já s Kristem!“ Je Kristus rozdělen? Copak byl za vás ukřižován Pavel? Nebo jste byli ve jménu Pavlově pokřtěni? Neposlal mě totiž Kristus křtít, ale kázat radostnou zvěst, a to ne nějakou slovní moudrostí, aby Kristův kříž nebyl zbaven působivosti.

EVANGELIUM - Mt 4,12-23

Slova svatého evangelia podle Matouše.

Když Ježíš uslyšel, že byl Jan Křtitel uvězněn, odebral se do Galileje. Opustil Nazaret, šel a usadil se v Kafarnau při moři v

území Zabulonově a Neftalimově, aby se naplnilo, co bylo řečeno ústy proroka Izaiáše: „Země Zabulonova a země Neftalimova, u moře, za Jordánem, Galilea pohanská, lid, který žil v temnotě, uviděl veliké světlo; světlo vzešlo těm, kdo sídlili v krajině a ve stínu smrti.“ Od té doby začal Ježíš hlásat: „Obrátte se, neboť se přiblížilo nebeské království.“ Když se ubíral podél Galilejského moře, uviděl dva bratry - Šimona, zvaného Petr, a jeho bratra Ondřeje, jak vrhají síť do moře; byli totiž rybáři. Řekl jim: „Pojďte za mnou, a udělám z vás rybáře lidí.“ Oni hned nechali síť a následovali ho. A jak šel odtamtud dál, uviděl jiné dva bratry - Zebedeova syna Jakuba a jeho bratra Jana, jak na lodi se svým otcem Zebedeem spravují síť. A povolal je. Oni hned nechali loď i otce a následovali ho. Ježíš pak chodil po celé Galileji, učil v jejich synagogách, hlásal evangelium o Božím království a uzdravoval mezi lidem každou nemoc a každou chorobu.

Uvedení Páně do chrámu 2.února 2014

1. ČTENÍ - Mal 3,1-4

Čtení z knihy proroka Malachiáše.

Toto praví Pán Bůh: „Hle, pošlu svého anděla, aby mu připravil cestu. Hned potom přijde do svého chrámu Panovník, jehož hledáte, a anděl smlouvy, po němž toužíte. Hle, přichází - praví Hospodin zástupů. Kdo však snese den jeho příchodu, kdo obstojí, až se objeví? Vždyť je jako oheň, kterým se taví, jako rostlina valchářů! Usadí se, aby tavil a třibil stříbro, očistí syny Leviho a vytríbí je jako zlato a stříbro a potom zase budou obětovat Hospodinu ve spravedlnosti. Zase bude Hospodinu příjemná oběť Judy a Jeruzaléma jako za dávných dnů, jako za minulých let.“

2. ČTENÍ - Žid 2,14-18

Čtení z listu Židům.

Protože sourozenci mají krev a tělo společné, i Ježíš přijal krev a tělo, aby svou smrtí zbavil moci toho, který má vládu nad smrtí, totiž ďábla, a vysvobodil všechny ty, kteří byli po celý život drženi v otroctví strachem před smrtí. Je přece jasné, že se neujal andělů, ale Abrahámových potomků. Proto se ve všem musel připodobnit (svým) bratřím, aby se stal v jejich záležitostech u Boha veleknězem milosrdným a věrným, a tak usmiřoval hříchy lidu. A protože sám prožíval utrpení a zkoušky, dovede pomáhat těm, na které zkoušky přicházejí.

EVANGELIUM - Lk 2,22-40

Slova svatého evangelia podle Lukáše.

Když nadešel den očistování podle Mojžíšova Zákona, přinesli (Ježíše) do chrámu, aby ho představili Pánu, jak je psáno v Zákoně Páně: Všechno prvorozené mužského rodu ať je zasvěceno Pánu! Přitom chtěli také podat oběť, jak je to nařízeno v Zákoně Páně: pár hrdliček nebo dvě holoubata. Tehdy žil v Jeruzalémě jeden člověk, jmenoval se Simeon: byl to člověk spravedlivý a bohabojný, očekával potěšení Izraele a byl v něm Duch svatý. Od Ducha svatého mu bylo zjeveno, že neužije smrt, dokud neuvidí Pá-

nova Mesiáše, Z vnuknutí Ducha přišel do chrámu, právě když rodiče přinesli dítě Ježíše, aby s ním vykonali, co bylo obvyklé podle Zákona. Vzal si ho do náruči a takto velebil Boha: „Nyní můžeš, Pane, propustit svého služebníka podle svého slova v pokoji, neboť moje oči uviděly tvou spásu, kterou jsi připravil pro všechny národy: světlo k osvětlení pohanům a k slávě tvého izraelského lidu.“ Jeho otec i matka byli plni údivu nad slovy, která o něm slyšeli. Simeon jim poželal a jeho matce Marii prohlásil: „On je ustanoven k pádu a k povstání mnohých v Izraeli a jako znamení, kterému se bude odporovat - i tvou vlastní duši pronikne meč - aby vyšlo najevo smýšlení mnoha srdcí.“ Také tam byla prorokyně Anna, dcera Fanuelova z Aserova kmene. Byla značně pokročilého věku: mladá se vdala a sedm roků žila v manželství, potom sama jako vdova - bylo jí už čtyřiaosmdesát let. Nevycházela z chrámu a sloužila Bohu posty a modlitbami ve dne v noci. Přišla tam právě v tu chvíli, velebila Boha a mluvila o tom dítěti všem, kdo očekávali vykoupění Jeruzaléma. Když vykonali všechno podle Zákona Páně, vrátili se do Galileje do svého města Nazareta. Dítě rostlo a sílilo, bylo plné moudrosti a milost Boží byla s ním.

5.neděle v mezidobí - 9.února 2014

1. ČTENÍ - Iz 58, 7-10

Čtení z knihy proroka Izaiáše.

Toto praví Hospodin: „Lámej svůj chléb hladovému, popřej pohostinství bloudícím ubožákům; když vidíš nahého, obleč ho, neodmítej pomoc svému bližnímu. Tehdy vyrazí tvé světlo jak zora, tvá jizva se brzy zacelí. Před tebou půjde tvá spravedlnost a za tebou Boží sláva. Tehdy budeš volat, a Hospodin ti odpoví, křičet o pomoc, a on řekne: „Zde jsem!“ Přestaneš-li utlačovat, ukazovat prstem, křivě mluvit, nasytíš-li svým chlebem hladového, ukojíš-li lačného, tehdy v temnotě vzejde tvé světlo, tvůj soumrak se stane poledním jasem.“

2. ČTENÍ - 1 Kor 2,1-5

Čtení z prvního listu svatého apoštola Pavla Korintánům.

Bratři, když jsem k vám přišel hlásat svědectví o Bohu, nepřišel jsem s nějakou zvláštní výřečností nebo moudrostí. Rozhodl jsem se totiž, že u vás nechci znát nic jiného než Ježíše Krista, a to ukřižovaného. Vystupoval jsem u vás se skleslou náladou, se strachem a obavami. A moje mluvení a kázání nezáleželo v přemlouvavých slovech moudrosti, ale v projevování Ducha a moci. To proto, aby se vaše víra zakládala na moci Boží, a ne na moudrosti lidské.

EVANGELIUM - Mt 5,13-16

Slova svatého evangelia podle Matouše.

Ježíš řekl svým učedníkům: „Vy jste sůl země. Jestliže však sůl ztratí chuť, čím bude osolena? K ničemu se už nehodí, než aby se vyhodila ven a lidé po ní šlapali. Vy jste světlo světa. Nemůže se skrýt město položené na hoře. A když se svítílna rozsvítí, nestaví se pod nádobu, ale na podstavec, takže svítí všem v domě. Tak ať vaše světlo svítí lidem, aby viděli vaše dobré skutky a velebili vašeho Otce v nebesích.“

ZPRÁVY Z VLASTI

Carolina od 1. do 31. prosince 2013

Politické události

Jednání o nové vládě v České republice pokročila, koaliční smlouva je odsouhlasena, bojuje se o ministerstva ČSSD, ANO a KDU-ČSL

Jsou zase o krok blíže společné vládě. Strany se dohodly na znění koaliční smlouvy, která by měla občanům garantovat například snížení DPH na léky, knihy a pleny nebo postupné navyšování minimální mzdy. Koncem druhého prosincového týdne také orgány jednotlivých stran tuto koaliční smlouvu schválily. Dohodnout se však ještě musí rozdělení ministerstev. Návrh sociálních demokratů, podle něhož by ČSSD obsadila osm, ANO sedm a KDU-ČSL dvě vládní křesla, se totiž nesetkal s kladnou odezvou. Zástupci hnutí ANO vyslovili názor, že členů vlády by mohlo být méně, lidovci se ale cítí návrhem poškozeni. Nechtějí vstoupit do vlády, pokud nedostanou post ministra zemědělství nebo víc než dvě navrhovaná ministerstva. „Do vlády vůbec jít nemusíme,“ uvedl podle serveru Lidovky.cz předseda strany Pavel Bělobrádek. „Hrozí totiž, že pak budeme hrát roli užitečného idiota.“ Pro lidovce by chtěl vyjednat ministerstvo zemědělství. Na venkově má strana hodně svých voličů. O tento resort ale usilují také sociální demokraté. Do diskuze se zapojil i předseda Agrární komory Jan Veleba. Podle něj nemají lidovci nikoho kompetentního pro řízení resortu. Josef Stehlík z

Asociace soukromého zemědělství ale hodnotí jeho výrok jako lobbistický tlak. Lidovci prý resort obsadit můžou.

Česko a Slovensko si budou vzájemně uznávat vysokoškolské vzdělání

Stovkám Čechů a Slováků odpadne po Novém roce povinnost nechat si uznat titul ze sousední zahraniční vysoké školy. Dohodu o vzájemném uznávání vysokoškolských diplomů podepsali v Praze 28. listopadu premiéři obou zemí Jiří Rusnok a Robert Fico. Smlouva navazuje na dokument z roku 2001, který umožnil uchazečům absolvovat přijímací řízení a následné bezplatné studium v mateřském jazyce. Počet zahraničních studentů se tak v minulých letech zněkolikanásobil, a bylo tedy nutné přijmout nová legislativní opatření, vysvětlil v Ranním interview Radiožurnálu náměstek ministra školství Tomáš Hruša. V současné době totiž studuje na českých vysokých školách přibližně 25 tisíc slovenských studentů, českých je na Slovensku podstatně méně, asi čtyři sta. Uznání vzdělání se netýká každého absolventa, ale pouze těch, kteří se po skončení studií rozhodnou pro návrat domů. V případě uznání diplomu musel navíc slovenský žadatel zaplatit i poplatek ve výši sta eur. Nová smlouva tyto poplatky ruší. U takzvaných regulovaných povolání, kdy si každý člen EU stanovuje své vlastní podmínky (advokáti, lékaři ale i daňoví poradci) trvá ovšem nadále nutnost ověření dokladu a zapla-

cení poplatku. Stejně tak i tituly docent a profesor budou jako dosud nepřenositelné. Dohoda by pak měla usnadnit život nejenom nynějším studujícím, ale i těm, kteří absolvovali před jejím podepsáním. Jak uvedl deník Pravda, podle slovenského ministerstva školství by měla pro ně platit také.

Duo, které nikdo nerozdělí. TOP 09 dál šéfuje

Schwarzenberg a Kalousek

TOP 09 povede i další dva roky stejný tandem. Nejvyšší stranické funkce v neděli 8. prosince obhájili velmi suverénně Karel Schwarzenberg a jeho pravá ruka Miroslav Kalousek. Šéf strany získal na celostátním sněmu 163 ze 170 hlasů, velké přízní se mohl těšit i staronový místopředseda. „Rád bych poděkoval za velikou důvěru,“ řekl Karel Schwarzenberg kolegům v pražském Dorint Hotelu Don Giovanni. „V následujících letech budeme usilovat o to, abychom u nás zachovali svobodu, demokracii a stali se konečně spořádaným evropským státem.“ Podle bývalého ministra zahraničních věcí je TOP 09 v dobré pozici, a to i přesto, že na rozdíl od minulého volebního období, kdy byla členem koalice, tentokrát zůstane v opozici. „Jsme pevná strana stojící na pevných zásadách. A pokud budeme nadále pracovat usilovně a s nadšením, úspěch nás nemine,“ vysvětloval šéf TOP 09. Za hlavní sílu strany a eventuelní důvod úspěchu v budoucnu považuje spolupráci s Kalouskem. „Jsme ideální duo, které nikdo nerozdělí,“ prohlásil. Také Kalousek potvrdil svou pozici, když od delegátů sněmu obdržel 91 procent hlasů. „Slibuji, že tuto práci budu dělat se stejným nasazením a

zarputilostí, která někoho štve, ale jinak to nejde,“ prohlásil. V projevu se zaměřil především na současnou českou politickou scénu. Velké riziko shledává v možné spolupráci prezidenta Miloše Zemana a Andreje Babiše, podnikatele a lídra hnutí ANO, jenž v současnosti vyjednával o koalici. „Je jen otázkou času, kdy si k sobě monarcha a oligarcha najdou cestu,“ míní exministr financí a na adresu ANO kriticky dodává: „Ve Sněmovně jsou přítomní politici, kteří si získali sympatie veřejnosti tvrzením, že politiky nejsou. Jakou moc tedy chtějí vykonávat, když ne politickou?“ Při volbě místopředsedů strany pohořel pražský primátor Tomáš Hudeček, a to i navzdory tomu, že jej podporoval předseda Schwarzenberg. Získal pouhých 39 hlasů, nejméně ze všech kandidátů. Mandáty obhájili Marek Ženíšek, Pavol Lukša a Helena Langšádlová. Do vedení byl nově zvolen také bývalý ministr zdravotnictví Leoš Heger, a nahradí tak Jaromíra Drábka. Ten před pozicí místopředsedy upřednostnil Evropský parlament, do kterého by chtěl v květnu kandidovat.

Akademie věd slaví 20. výročí

Akademie věd České republiky se v průběhu let stala nejefektivnější institucí v zemi ve smyslu podílu na výzkumech. K 20. výročí vydalo nakladatelství Academia knihu Hvězdy vědeckého nebe autora Karla Pacnera a kolektivu, která formou rozhovorů přináší příběhy 21 vědců. Jsou to významní aktéři uplynulých 20 let, a kniha tak mapuje historii akademie. Akademie věd České republiky začala fungovat v roce 1993, kdy navázala na čin-

nost Československé akademie věd, pokračovatelky České akademie věd a umění založené v roce 1890. "Řekli jsme si, že uděláme instituci věd evropského formátu. Bojovali jsme s několika politickými útoky, ale klíčová pro nás byla vnitřní atmosféra, teprve potom peníze," vyprávěl první a nyní čestný předseda akademie Rudolf Zahradník. Po pádu komunistického režimu se začala více preferovat mezinárodně úspěšná témata a úkoly spojené s potřebami současné české společnosti. "Této instituci se podařilo integrovat do celosvětové vědy a myslím, že jsme rovnocenným partnerem ve světové vědecké komunitě," řekl současný předseda Jiří Drahoš. Akademie se věnuje především základnímu a aplikovanému výzkumu v úzké spolupráci s vysokými školami i dalšími institucemi. "Velmi intenzivně přispíváme k výchově doktorandů, máme jich tady kolem 2000 ročně," připomněl Drahoš. Zvyšuje se i její propojení s pracovišti průmyslového výzkumu. V současné době se akademie potýká s opakovaným snižováním rozpočtu, což výrazně ovlivňuje fungování jednotlivých pracovišť. Ve spolupráci se svými ústavy připravuje novou strategii, která podle Drahoše zohlední klíčová témata, jako jsou zdraví, nové materiály a technologie.

Wikikonference nastínila možnosti další česko-slovenské spolupráce

V sobotu 30. listopadu se v prostorách Přírodovědecké fakulty Univerzity Karlovy v Praze konala už pátá Wikikonference. V programu rozděleném do čtyř bloků a workshopu se mohli zájemci

o tento internetový fenomén seznámit s novinkami z české i slovenské Wikipedie, provozem stránek i organizace za nimi stojící a v neposlední řadě si sami vyzkoušet, jakým způsobem se účastnit samotné tvorby.

Wikipedie je otevřená internetová encyklopedie, jejíž obsah tvoří sami její uživatelé. Od roku 2001, kdy vznikla ve Spojených státech její první anglická verze, se rozšířila do celého světa a stala se jednou z nejnavštěvovanějších stránek celého internetu dostupnou ve stovkách jazyků. Ač jsou pravidla pro její editování poměrně přísná, při jejím tvoření se klade obzvlášť velký důraz na ověřitelnost a nezaujatý úhel pohledu a i britský týdeník *The Economist* označil její věrohodnost za srovnatelnou s běžnou tištěnou literaturou faktu, zůstává nadále její použití zejména v akademické oblasti poměrně kontroverzní. I na toto téma diskutovali na pražském Albertově odborníci z řad žurnalistů, tlumočnicků, historiků a dalších. Překladatel Zdeněk Hartmann hovořil o tom, s jakými chybami se v textech přeložených z cizojazyčných inkamací Wikipedie setkává nejčastěji. Možnost větší spolupráce mezi českou a slovenskou "wiki" pak naznačil Marek Blahuš, podle něž by mohla "jazyková podobnost" přispět k obohacení a většímu propojení obou verzí. Účastníkům workshopu vysvětlila Jitka Erbenová způsob umísťování fotografií na Wikipedii a zároveň význam tak zvaných svobodných fotek. Protože z důvodu ochrany autorských práv nemohou být všechny snímky dostupné na internetu použity jako ilustrace vedle textu, fotky od samotných uživatelů a tvůrců jsou velmi žádané.

Armáda spásy znovu zahájila zimní režim pomoci bezdomovcům

Dobročinná křesťanská organizace a největší poskytovatel podpory lidem bez domova, Armáda spásy, vede od 1. prosince až do konce března zimní režim v péči o nejhudší. Bezdomovcům v celé republice nabízí kromě stálých služeb zimní noclehárny a v případě mrazů jim přes noc otevře svá denní centra. Ta prodlouží pracovní dobu od devíti ráno do šesti večer. Organizace také v Praze rozjede svůj terénní program. Účastníci budou vyhledávat bezdomovce a poskytovat jim informace o možnostech přenocování v sociálních zařízeních. Na rozdíl od minulého roku poběží program nově i v noci díky podpoře Magistrátu hlavního města Prahy. Magistrát pomohl také tím, že umožnil zprovoznění dvou zimních nocleháren s celkovou kapacitou 180 lůžek. "Letos se po letech i Praha konečně pochlapila," pochválil vstřícnost vedení města ředitel sociálních služeb Armády spásy Jan F. Krupa. Mimo Prahu působí Armáda spásy v dalších devíti městech, například v Brně, Ostravě, nebo Olomouci. Předminulou zimu organizace zaznamenala ve svých budovách 12 tisíc návštěv, minulou rekordních 22 tisíc. "V letošním roce očekáváme další nárůst, nelze přesně odhadnout, kolik lidí naše zařízení využije, ale jsme schopni garantovat, že přijmeme každého, kdo o službu požádá," uvedl Krupa. Ve srovnání s vyspělými zeměmi Česká republika v péči o bezdomovce a jejich rehabilitaci ve společnosti i přesto zaostává. "Minulý týden jsme se vrátili ze zahraniční cesty, kdy jsme

navštívili mateřskou organizaci Armády spásy v Nizozemsku za účelem zjištění, jak tam funguje sociální bydlení. První zarážející fakt jsme se dozvěděli od naší průvodkyně. Na Nizozemsko s populací přes 17 milionů připadá 15 tisíc lidí bez domova, tady je 10 milionů a 30 tisíc lidí bez domova," řekla Pavla Vopeláková, tajemnice národního velitele Armády spásy a tisková mluvčí organizace. Na nizozemském systému oceňuje to, že bezdomovci netráví dlouhý čas na ulici a postupně mají možnost získat bydlení i práci. Podle Krupy je výhodou Nizozemska, že má 30 tisíc bytů v režimu sociálního bydlení. Armáda spásy v Česku působí od roku 1990 jako občanské sdružení, které nabízí pomoc všem lidem v tíživé životní situaci. Mezinárodní organizaci založil roku 1865 William Booth. Na našem území otevřela svá pracoviště už v roce 1919, ale její činnost zrušil komunistický režim na začátku 50. let. V současnosti sídlí Armáda spásy v 126 zemích světa.

Počet nakažených HIV v České republice v posledním roce strmě vzrostl

Světový den boje proti AIDS, který připadá na 1. prosince, letos nesl heslo Dostaňme se na nulu. Organizace OSN a UNAIDS totiž mají za cíl dostat se na nulový počet nových HIV infekcí, úmrtí na AIDS a omezit diskriminaci infikovaných a nemocných osob. "V letošním roce se přesáhlo v České republice číslo 2000 hlášených HIV infekcí. Celkový počet pacientů, kteří se dostali do stadia AIDS, je 396. Od roku 2002-2003 sledujeme rapidní nárůst HIV

infekce," uvedl na tiskové konferenci Vratislav Němeček, vedoucí Národní referenční laboratoře pro HIV/AIDS. Data o výskytu HIV/AIDS se rozlišují do tří kategorií: občané ČR, rezidenti a cizinci s krátkodobým pobytem. V roce 2008 vzrostlo číslo nemocných HIV u občanů ČR a rezidentů, a to zejména kvůli nově otevřeným plazmatickým centrům po celé republice, zaevidovalo se 148 případů. Největší procento nakažených žije v Praze (53,8 %), více je zastoupen také kraj Středočeský (8,9 %). Pozitivním faktem je, že v posledních letech přibývá pacientů, kteří se dostanou do stadia AIDS, především díky rozvoji léčby HIV. Nejvíce se HIV šíří pohlavním stykem, pouhých 5 % tvoří injekční uživatelé drog. Celkem 144 nových případů se zjistilo u mužů majících pohlavní styk s muži. Vysoký podíl homo/bisexuálního přenosu je trvale hlavním rysem výskytu HIV infekce v ČR. Ve srovnání s Evropou je ČR v tomto aspektu na třetím místě. Za prvních deset měsíců roku 2013 je mezi nově infikovanými 173 mužů a 22 žen. HIV je nemoc napadající T4 lymfocyty a ve světě nyní žije 34 milionů infikovaných osob. Jejich počet roste ve východní Evropě, centrální Asii, Oceánii, na Blízkém východě a v severní Africe. Z hlediska nových případů je nejkritičtější situace na východě Evropy a na západě Velké Británie.

Zemřela ruská

disidentka Gorbaněvská, jedna z osmi statečných

V pátek 29. listopadu zemřela v Paříži ve věku 77 let ruská disidentka Natalja Gorbaněvská. Byla jednou z osmi

demonstrantů, kteří v srpnu 1968 protestovali na moskevském Rudém náměstí proti obsazení Československa vojsky Varšavské smlouvy. Letos v říjnu Gorbaněvská navštívila Prahu, kde ji přijal prezident Miloš Zeman a Univerzita Karlova ocenila její celoživotní zásluhy v boji za demokracii, svobodu a lidská práva. Protest se uskutečnil čtvrtý den po obsazení Československa, tedy 25. srpna 1968. Osm protestujících neslo transparenty jako Hanka okupantům a Za vaši i naši svobodu, transparent At' žije svobodné a nezávislé Československo byl dokonce v češtině. Gorbaněvská ke své účasti uvedla, že byla roztrpčena tím, jak byly zmařeny naděje spojené s reformním hnutím v Československu, takzvaným pražským jarem. Navíc ji prý naštvalo oficiální vyjádření, že sovětské lidé invazi jednomyslně podporují. Natalja Gorbaněvská se narodila 26. května 1936 a vystudovala filologii a překladatelství na tehdejší Leningradské univerzitě. Aktivně se angažovala v disentu a vydávala samizdatový časopis Kronika současných událostí. Po nuceném pobytu v psychiatrické léčebně v roce 1975 emigrovala do Francie, kde žila až do své smrti.

Ekonomika

Počet českých rodin připojených k internetu se poprvé vyšplhal přes dvě třetiny

Téměř tři miliony domácností v ČR vlastní osobní počítač s internetem. Uživatelé využívají internet převážně z pohodlí domova, nejčastěji pak k e-mailové korespondenci. Více než třetina Čechů

nakupuje přes internet, což představuje enormní nárůst od roku 2003, kdy e-shopů využilo pouhých 300 tisíc osob. Ukázaly to výsledky výzkumu, které Český statistický úřad (ČSU) zveřejnil na tiskové konferenci. Výzkum zjistil, že 68 % domácností vlastní osobní počítač a téměř všechny jsou připojeny k internetu. Jen malé procento nepoužívá vysokorychlostní připojení. Stále je to však pod průměrem všech členských zemí EU. Průměr rodin s vysokorychlostním internetem v EU je 71,9 %, s počítačem 77,9 % (ČR 72,5 %). Od roku 2007 však vzrostl počet českých domácností vlastnicích osobní počítač nejvíce ze všech zemí EU. Do mezinárodního srovnání v roce 2012 se zapojily domácnosti, ve kterých žije alespoň jedna osoba ve věku 16-74 let. Počítač i internet využívalo v roce 2013 historicky poprvé shodně 70 % jednotlivců (více než 6 milionů). Za jednotlivce se považuje osoba starší 16 let. "Více než polovina uživatelů stráví na internetu pro soukromé účely méně než pět hodin týdně, 40 % uživatelů se na internetu pohybuje v rozmezí pěti až dvaceti hodin a pouze 8 % Čechů uvedlo, že na internetu stráví více než 20 hodin týdně," sdělila na tiskové konferenci Romana Malečková z oddělení statistiky výzkumu, vývoje a informační společnosti ČSÚ. Ti, kdo internet nevyužívají, uvádějí jako důvody jeho nepotřebnost, vysoké počáteční náklady nebo vysoké ceny za připojení. Stále více je v oblibě přenosný počítač. Zatímco v roce 2009 jej vlastnila pětina domácností, letos je to již 43 %. Více než pětina Čechů se letos také připojovala k

internetu ze svého mobilního telefonu mimo domov či pracoviště, z jednotlivců v letech 16 až 24 let mobilní internet využívá více než polovina. "Jednoznačně nejoblíbenější skupinou činností provozovanou na internetu pro soukromé účely je komunikace. Téměř 94 % uživatelů používá internet k e-mailové korespondenci, téměř polovina uživatelů pak využívá sociální sítě. Největší část uživatelů vyhledává informace o zboží, službách, cestování a ubytování, ale také o zdraví," popsala Malečková aktivity na internetu. Z volnočasových patří mezi nejoblíbenější čtení on-line zpráv, novin a časopisů, stahování hudby, filmů a videí. Téměř tři miliony Čechů nakoupily v uplynulých dvanácti měsících přes internet. Nejvíce nakupují osoby ve věku 25-34 let a vysokoškolsky vzdělaní lidé. Zvláštní skupinou jsou ženy na rodičovské dovolené, přes internet jich nakupuje zhruba polovina. Nejčastěji nakupované zboží je oblečení a obuv, dále vstupenky, kosmetika, zdravotnické prostředky nebo elektronika. Češi se ale v nakupování přes internet nacházejí výrazně pod průměrem EU, tento způsob nákupu nejvíce preferují ve Švédsku a Spojeném království. ČSÚ letos prováděl šetření o využívání informačních technologií podesáté. "Poprvé byla data sbírána v roce 2003. Od roku 2006 jsou srovnatelná se všemi 27 členskými státy EU. Letos se šetření zúčastnilo více než 4700 domácností a 9 tisíc jednotlivců. Data jsou poté dopočítávána na celou populaci, tj. zhruba na 4,3 milionu domácností a necelých 9 milionů jednotlivců," vysvětlila Malečková.

Značka**Made in Czechoslovakia
má podpořit export**

Český premiér Jiří Rusnok a jeho slovenský protějšek Robert Fico se shodli na možnosti obnovení značky Made in Czechoslovakia, kterou v dobách Československa nesly různé výrobky od sirek po automobily. "Máme společné zkušenosti, že v některých regionech světa si nevšimli rozdělení Československa a nerozumí používání značky Czech Made nebo Made in Slovakia," řekl Robert Fico na brífinku po schůzce s Rusnokem. Mezi zmíněné regiony patří některé země Afriky nebo Asie. Opětné zavedení značky by tak mohlo pomoci exportu obou zemí. Předseda Asociace exportérů Jiří Grund je však k myšlence skeptický: "Nedovedou si to v současné době představit. Označení "made in" znamená, že to je někde vyrobeno, ale toto jsou dva státy. Jako nápad to není špatné, ale těžko realizovatelné," řekl serveru iDnes.cz.

Kurzovní lístek**31. 12. 2013 (střed)**

EUR, 1	27.425
Kanada, 1	18.707
USA, 1	19.894

Kultura**Zlatá cihla,****největší diamanty.****Národní muzeum zahájilo
výstavy Peníze a Aféry**

Národní muzeum pro své návštěvníky na sezónu 2013/14 připravilo výstavní seriál s názvem Peníze, který představuje prostředky směny jako fenomén minulosti i současnosti. Cyklus začal v Náprstkově muzeu výstavou Čas zámořských objevů a aktuál-

ně vrcholí v nové budově Národního muzea dvěma výstavami Peníze a Aféry, otevřenými ve 28. listopadu. "Tento projekt má ambici v několika objektech ukázat všechny aspekty ekonomického fungování světa v naší společnosti," charakterizoval celý výstavní soubor generální ředitel muzea Michal Lukeš.

Výstava Peníze se rozprostírá ve třech místnostech v přízemí nové budovy Národního muzea. Obsahuje velký počet interaktivních prvků, které ocení nejen mladší návštěvníci. Na dotykových obrazovkách v hlavním sále mohou například umístit bezpečnostní prvky na tisícikorunovou bankovku, zahrát si na ředitele automobilového závodu, nebo kormidlovat loď nesoucí jméno Inflation. Ve stejné místnosti uvidí návštěvníci přes 12 kilogramů vážící zlatou cihlu. Na desetimilionový skvost si mohou sáhnout a potěškat si ho. V jednom z vedlejších sálů je k vidění vývoj formy platidel od pravěkých mušlí a hriven až po bezdotykové karty a mobilní čipy. Zde se nachází také zlatá karta Viktora Koženého. V oddělené místnosti stylizované do podoby trezoru jsou pak situovány největší brilianty českých sbírek zapůjčené Přírodovědným muzeem a vzácný stoukát císaře Ferdinanda III. ze 17. století. Třetí sál popisuje hodnotu umění prostřednictvím vzácných předmětů: kytary Karla Kryla, platinové desky Jiřího Schellingera, divadelních rekvizit a dobové výbavy pro natáčení filmů. Návštěvník si může vyzkoušet také roli hudebního producenta a najde tu spoustu různých hodnotných předmětů, nejdražší lahve balené vody

či jídelní lístky luxusních hotelů. Výstava nezapomíná ani na taková témata jako hazard, prostituce a obchod s lidským masem.

Ve druhém patře je pak připravená druhá z nově otevřených výstav. Aféry poskytnou hostům muzea náhled na zajímavé výstřelky v československých dějinách od období před vznikem Československa až po rok 1989. Začínají atentátem na prvorepublikového ministra financí Aloise Rašína a pokračují například loupeží v Národním muzeu, zakázanou spartakiádou a nákupem fotbalisty Josefa Bicana. Výstava ukazuje dobové rekvizity a předměty z vlastnictví aktérů jednotlivých afér, představených krátkými texty. Expozice Aféry bude v nové budově NM k vidění do 11. května příštího roku, Peníze zde zůstanou až do 15. července.

**Rok české hudby oslaví
výročí Bedřicha Smetany
i Antonína Dvořáka**

Rok 2014 připomene výročí více než šedesáti významných českých skladatelů a interpretů, mezi nimi například Bedřicha Smetany (1824-1884), Antonína Dvořáka (1841-1904) nebo Leoše Janáčka (1854-1928). Při té příležitosti se uskuteční Rok české hudby 2014, který již od roku 1924 každých deset let osobnosti české hudby připomíná. "Česká hudební kultura je pátou nejvýznamnější na světě po hudbě italské, francouzské, hudbě německých zemí a hudbě ruské, takže v tomto kontextu je bezesporu zajímavé, že tolik hudebních podnětů pro světovou hudbu přichází z poměrně malého českomoravského prostoru," zdůraznil ředitel Národního divadla moravskoslezského Jiří Nekvasil

ve čtvrtek 5. prosince na tiskové konferenci. Program zahájí 1. ledna 2014 ve Dvořákově síni Rudolfiny v Praze novoroční koncert České filharmonie pod taktovkou Jiřího Bělohlávky. Patronka programu, mezzosopranistka Magdalena Kožená, vystoupí v rámci uvedení světové premiéry orchestrální verze Dvořákových Písní milostných. Během následujících dvanácti měsíců přinese Rok české hudby pestrou nabídku více než 800 kulturních akcí, které se budou týkat jak vážné hudby, tak celého spektra hudebních žánrů. Zájemci tedy mají možnost navštívit festivaly, koncerty, výstavy, edice, dokumenty, vystoupení podporující jak profesionální, tak méně známé umělce. Ve spolupráci s Ministerstvem školství mládeže a tělovýchovy vznikl program s názvem Rok české hudby 2014 - tvořivost a spolupráce. Projekt má za úkol posílit možnosti mladých a amatérských umělců s jejich uplatněním na profesionální úrovni. Česká filharmonie představí publiku mladé talenty vzešlé z přehrávky „Zahraj si s Českou filharmonií“ pro hudebníky do 21 let. Zapojí také základní umělecké školy z celé republiky. Nejnadanější žáci získají možnost stát se součástí stočlenného symfonického orchestru, který s hráči České filharmonie nacvičí společný program pro koncert pod širým nebem. Přípravu a organizaci programu Roku české hudby 2014 zajišťuje Informačně-koordináční centrum Institutu umění - Divadelního ústavu. Informace o průběhu a jednotlivých akcích jsou k dispozici na: www.rokceskehudby.cz.

CÍRKEV DOMA A VE SVĚTĚ

Vánoční strom z Domažlicka ve Vatikánu

13. prosince 2013 byl slavnostně rozsvícen vánoční strom na Svatopetrském náměstí ve Vatikánu, který zde bude vedle jeslíček po celou vánoční dobu. Vánoční smrk je letos mimo jiné i symbolem česko-německého přátelství. Vyrostl na Domažlicku nedaleko hraničního přechodu Folmava v plzeňské diecézi a papeži Františkovi strom věnovala bavorská pohraniční obec Waldmünchen. Je 60 let starý, vysoký 25 metrů a váží přes 7 tun. Nákladnou přepravu na trase 1250 kilometrů zajistila obec Waldmünchen. Vánoční strom dodává do Vatikánu podle tradice od roku 1982 každým rokem jiná země. Z Waldmünchenu už jednou strom připutoval v roce 1984, strom z České republiky stál ve Vatikánu v roce 1999. Pocházel tehdy z Beskyd z okolí obce Morávka u Frýdku – Místku.

Letošní strom rozsvítil plzeňský biskup František Radkovský, přítomen byl i pražský arcibiskup kardinál Dominik Duka a slavnosti se osobně zúčastnil i Svatý otec František, který ve své řeči k poutníkům řekl: „*Tento strom je mezinárodní! Vyrostl v blízkosti českých a německých hranic. Tento majestátní strom bude stát vedle jeslíček až do konce vánočních oslav, a bude obdivován obyvateli Říma i poutníky a turisty ze všech koutů světa. Děkuji vám, drazí přátelé, za tento velký strom i za ty menší stromky, které jsou určeny pro různá místa ve Vatikánu. - O Vánocích se na každém místě ozývá zpráva anděla betlémským pastýřům: 'Dnes se vám v Davidově městě narodil Spasitel, který je Kristus Pán.' Tyto pastýře - jak říká evangelium - zahálilo veliké světlo. I dnes Ježíš nadále rozptyluje temnotu a hříchu, aby lidstvu přinesl radost zářícího Božího světla, jehož je vánoční strom znamením a připomínkou. Nechejme se obklopit světlem jeho pravdy, neboť radost evangelia naplňuje srdce a celý život těch, kdo se setkají s Ježíšem. - Obracím se na každého z vás s co nejvřelejším přáním požehnaných Vánoc, a prosím vás, abyste je přinesli také do vašich rodin a ke všem vašim krajanům. Prosím vás, abyste se za mě modlili, a rád vám vyprošuji Pánovo požehnání.*“

Svatořečen Petr Faber, jeden ze zakladatelů jezuitů

Papež František 17. prosince 2013 svatořečil jednoho ze zakladatelů Tovaryšstva Ježíšova, Petra Fabera. Osobnost, jejíž význam Svatý otec již několikrát zdůraznil, je mimo jiné známá pro svou schopnost vést dialog s protivníky nebo rozlišovat duchovní záležitosti.

Petr Faber se narodil roku 1506 v dnešní jihovýchodní Francii. Během studií v Paříži byl spolubydlicím Františka Xaverského a Ignáce z Loyoly. S těmi a se čtyřmi dalšími druhy složili 15. srpna 1545 sliby chudoby a ochoty být k dispozici papeži. Toto datum bývá považováno také za den vzniku Tovaryšstva Ježíšova, neboli jezuitů. Dodnes se do-

choval Faberův deník, který je významným svědectvím o své době, prvních jezuitů a o okolnostech vzniku jezuitského řádu z pohledu jednoho z jeho zakladatelů. V ČR ho vydalo nakladatelství Refugium pod názvem *Krátký život, dlouhé cesty*.

Svatořečení proběhlo formou jednoduchého papežského dekretu, který nevyžaduje zázrak na přimluvu světce. Opírá se však o dlouhodobou úctu k Faberovi a o nepřetržitou pověst svatosti. V minulosti použil tento způsob svatořečení například Benedikt XVI. pro Hildegardu z Bingen nebo František pro Andělu z Foligna.

„*Proč se papeži líbí Petr Faber?*“ komentoval události pro Vatikánský rozhlas šéfredaktor jezuitského deníku *La Civiltà Cattolica* Antonio Spadaro. „*Odpověděl mi řadou důvodů: Dialog se všemi, i s těmi nejvzdálenějšími, s protivníky; jeho jednoduchá zbožnost, řekl bych lidová; určitá bezezlost; jeho okamžitá ochota být k dispozici. Dvě věci však považuji za zásadní: jeho vnitřní postoj rozlišování a skutečnost, že to byl člověk velkých a silných rozhodnutí, i když to byl velmi, velmi mírný člověk.*“

S mnoha Faberovými vlastnostmi je možné se podle Spadara setkat také u současného Svatého otce. „*Faber vtěloval mentální a duchovní otevřenost vůči výzvám své doby, která nám velmi připomíná misionářské zapálení papeže Františka,*“ uvedl Antonio Spadaro a dodal: „*František miluje Fabera pro jeho schopnost rozlišovat, to znamená pro jeho schopnost porozumět duchovnímu životu a tomu, jak Bůh v nás jedná.*“

Tříkrálová sbírka v celé ČR již počtrnácté

Již počtrnácté pořádá Charita České republiky Tříkrálovou sbírku. Počátkem ledna tradičně vycházejí do ulic měst a obcí koledníci převlečení za tři biblické mudrce, popřejí vše nejlepší do nového roku, zazpívají koledu a přidají drobný dárek, kalendářík nebo cukřík. Koledníci zároveň požádají o příspěvek do zapečetěné pokladničky. Výtěžek sbírky pomůže lidem, kteří nemají vlastní domov, potýkají se s hendikepem nebo se ocitli v těžké životní situaci. Charitní koledníky budou lidé potkávat až do 14. ledna 2014. Poté bude následovat sčítání výnosu této dobročinné sbírky. Prostředky ze sbírky budou použity např. na podporu Dobrovolnického centra v Českých Budějovicích a azylových domů pro lidi bez přístřeší ve Valašském Meziříčí a v Praze-Karlíně, na rozšíření Denního stacionáře pro mladé lidi se zdravotním postižením v Jablunkově nebo na pomoc holčičce s leukémií v Děčíně. Taktéž pomůže zabezpečit provoz Linky důvěry v Blansku a řadu dalších aktivit. Většina prostředků půjde na pomoc v regionu, kde byly peníze vykoledovány, desetina výnosu pomůže v zahraničí.

Podle zpráv České biskupské konference

Sen o dvou sloupech v moři

Vize Dona Boska o budoucnosti církve

Vize svatého Dona Boska, kterou vyprávěl svým chlapcům 30. května 1862, je opravdovou výzvou, abychom se přidrželi Ježíše častým svatým přijímáním a uctíváním Matky Boží.

„K vašemu duchovnímu užitku chci vám dnes vyprávět jeden sen, který jsem měl před několika málo dny: Představte si, že jsme na břehu moře, nebo ještě lépe na osamělém útesu a nevidíme žádnou zemi kromě půdy pod svýma nohama. Na širém moři pozorujeme nespočetné množství lodí, které jakoby se řadily k nějaké námořní bitvě. Jsou vybaveny železnými útočnými zbraněmi a kanóny, puškami, plamenomety a různými zbraněmi všeho druhu. Blíží se k jedné lodi, která je mnohem větší než ty jejich, a pokoušejí se ji svými špičatými zobáky poškodit, zapálit a přivodit jí jakoukoliv možnou škodu. Velká loď je doprovázena mnoha malými čluny, které z ní dostávají rozkazy a které brání majestátní loď proti nepřátelské flotile. Mají silný protivítr a vzednuté moře jakoby zvýhodňovalo útočníky.“

Tyto dva sloupy poskytují bezpečí

„Na člunech útočníků teď praskají hlavně kanóny, bodce člunů se lámou, mnohé čluny praskají a potápí se v moři. Najednou je papež zasažen nepřátelskou kulkou. Jeho pomocníci ho podepírají a staví zase na nohy, o něco později ho zasahuje další nepřátelský výstřel a on klesá mrtev k zemi. Na nepřátelské flotile se zvedá pokřik radosti a vítězství. Velitelé shromáždění na papežském člunu volí nového papeže v takovém spěchu, že zpráva o smrti přichází k nepřátelům současně se zprávou o volbě následníka. Ted' ztrácí náhle veškerou odvahu, papežský člun ale překonává všechny překážky a proplová jistě mezi dvěma sloupy, kde zakotvuje. Malé doprovodné čluny papežského člunu veslují plnou silou také k oběma sloupům a upevňují se k nim. Na moři nastává velké utišení.“

Eucharistie je spásou věřících a Matka Boží naší pomocí!

„Uprostřed širého moře stojí v malém odstupu od sebe dva mohutné sloupy. Na jednom je socha Neposkvrněné, u jejíchž nohou je napsáno: »Auxilium Christianorum« (Pomocnice křesťanů), na druhém, mnohem vyšším a mohutnějším sloupu, vidíme obrovskou Hostii a pod ní na štítu slova: »Salus Credentium« (Spása věřících).

Papež jako velitel velkého člunu poznává vztek nepřátel a tím nebezpečí, ve kterém jsou jeho věrní. Volá proto k sobě na svůj člun kormidelníky doprovodných člunů na poradu. Bouře je stále větší, velitelé se musí vrátit na své čluny. Po uklidnění moře volá papež velitele k sobě podruhé. Náhle propukne bouře znovu. Papež stojí u kormidla a pokouší se vši silou uřídít člun mezi ty dva sloupy, na nichž jsou připevněny mnohé kotvy a velké háky. Nepřátelské čluny začínají útok a chtějí papežský člun potopit. Stále znovu se pokoušejí vystřelit hořlaviny na palubu velkého člunu a odstřelují jej ze svých palubních děl. Navzdory vášnivému boji nepřátelských člunů a nasazení všech zbraní útok ztroskotá a papežský člun proplová, sotva zasažen, i když je z obou stran stále napadán, volně a jistě do moře, mírný vítr, vycházející z obou sloupů, ihned zaceluje všechny trhliny.“

Dva prostředky k záchraně

Na tomto místě se ptal Don Bosco svého příštího nástupce ve funkci generálního představeného, Dona Michaela Ruy: „Co si myslíš o tomto vyprávění?“ Don Rua odpověděl: „Myslím si, že člunem papeže je církev, jejímž je vrchním nadřízeným. Ostatní čluny jsou lidé, moře je svět. Ti, kteří brání velký člun, jsou věrní přívrženci papeže, ostatní jsou nepřátelé, kteří se snaží církev všemi prostředky zničit. Oba sloupy znamenají, jak si myslím, úctu k Panně Marii a Eucharistii.“

Don Bosco řekl: „Dobře jsi mluvil. Ještě něco se musí dodat: Nepřátelské čluny znamenají pronásledování církve. Přípravují pro církev nejtěžší trápení. To, co bylo dosud, je skoro ničím ve srovnání s tím, co ještě přijde. Čluny symbolizují nepřátele církve, kteří se pokoušejí potopit hlavní člun. Jenom dva prostředky nám zůstávají k záchraně v těchto zmatech: uctívání Matky Boží a časté svaté přijímání.“

Toto zjevení Dona Boska má především tento cíl: Povzbudit nás k modlitbě za papeže a k úctě ke Svátosti oltářní a Panně Marii, Neposkvrněné.

*Medjugorje aktuell 94/2013
Překlad podle Světa 39/2013*

Thais - Dva krůčky na zvlhlém písku

ustálých převozů do nemocnice, aby zajistili malé Thais paliativní péči, která dělá méně bolestný její krátký život, jenž ji ještě zbývá, a také aby podrobili předčasným terapiím novorozenou Azylis ve snaze zabránit rozvoji nemoci. Je to tragická situace, kterou ale celá rodina prožívá v jakémsi zázračném kruhu v jehož nitru je pouze světlo lásky.

Thais zemřela po jednom a půl roce, když pomalu ztrácela smysly, jeden po druhém, ale ne schopnost milovat. A rodiče měli odvahu chtít další dítě. Arthur se narodil naštěstí zdravý jako buk. Ale o tom a o přežití Azylis, i když s pohybovým postižením Anne-Dauphin ve své knize nemluví.

„Nenapsala jsem knihu, abych vyprávěla tragédii jedné rodiny“ vysvětluje nám, „ale abych se podělila s jednou zkušeností života, abych nabídla určitý pohled na život. Skrze krátkou existenci Thais, navzdory osudové nemoci, jsem objevila, že život mohl být krásný, i když obtížný. Chtěla jsem mluvit o všech krásných věcech, které se mohou udělat z lásky.“

Píše: „Musím mít důvěru, dovolávat se kladných prvků které vlastníme.“

Tato vaše schopnost vždycky myslet kladně je vrozená nebo jste ji musela rozvíjet, abyste vůbec přežila?

„Měla jsem vždycky vlohy pro štěstí, jsem od přirozenosti optimistka, ale to by nestačilo, abych prošla s úspěchem takovou zkouškou. Když jsme se s manželem dověděli o nemoci Thais, rozhodli jsme se, že nebudeme jen snášet život, který na nás čekal, ale že jej budeme žít až do dna. Slíbili jsem Thais, že bude mít pěknou existenci a že uděláme všechno, aby byla šťastná. Abychom dodrželi tento slib, museli jsme se naučit myslet odlišným způsobem. Vzali jsme za svou větu profesora Bernarda: **Je zapotřebí přidat život ke dnům, když nelze k životu připojit dny!**“ Soustředili jsme se na podstatné: **na sám život**. Prostě každodenní radosti, štěstí být pohromadě. Žili jsme toto údobí bez výhledů a plánů do budoucnosti, ale postupovali jsme vpřed krok za krokem. A díky Thais, jsme pochopili, že život, byť by byl sebekratší, není nikdy malý.“

Tato vaše síla se může jevit jako nadlidská, vždyť také vyvěrá z víry. Což nikdy nezakolísá víra, vystavená tak tvrdé zkoušce?

Co jsem se jen naplakala, ale nikdy jsem se nevzbouřila, protože jsem si nikdy nepoložila otázku onoho „proč?“. Zaměřovala jsem se jen na to, abych věděla, jak postupovat. Víra mi osvětlila celou tuto zkoušku jako lampu, která vrhala světlo na strnou stezku v horách, po které jsem se musela šplhat. Věřit v Boha nezmlíní, neutlumí lidské utrpení, ale dovoluje vidět to, co se děje, z jiného hlediska, a dodává další rozměr, dimenzi. Nikdy jsem nemyslela, že na mě Bůh seslal nějakou pohromu, nýbrž že mi navrhnul, že nás bude doprovázet, že bude s námi, abychom ji žili a na té bolestné cestě jsme neustále vnímali Boží soucit.

Jistě se ozvaly hlasy nebo i tvrdé kritiky ve vašem okolí, které vás obviňovaly ze sobectví, že jste dali narodit se dítětem s velkým rizikem, že budou žít v utrpení. Jaká je vaše odpověď?

Je to velmi choulostivá otázka. Utrpení dítěte je jedna z nejtěžších věcí, kterou člověk přijímá. Podle Dostojevského činí ze světa absurdnost. Ale život Thais nás přivedl k tomu, že jsme viděli věci jinak, protože děti tváří v tvář bolesti reagují tak, že nás to překonává. Thais měla bolestné krize, ale plakala jenom během krize, jinak žila přítomný okamžik, aniž by si stěžovala. To je jedno z nejkrásnějších poučení, které jsme si vzali z jejího života. Nedostatečnost léků zbavit jí bolesti, mi zvyšovala pocit bezmocnosti, až jsme pak pochopili, že léky nejsou jediné analgetikum (prostředek tišící bolest): je to vždy síla lásky. Každá matka, když je dítěti zle, nespokojí se s tím, že ho dezinfikuje, ale vezme ho do náručí a mazlí se s ním. My jsme u Thais jen rozmnožili toto instinktivní chování; čím více trpěla, tím více jsme ji potěšovali svou láskou. Proto jsme netrpěli v žádné chvíli kvůli Thais, ale spolu s ní. Toto je pravá láska, kterou jsme zakoušeli. A dnes mohu říci, že bolest a štěstí nejsou neslučitelné. Toto štěstí je přístupné všem, protože spočívá na lásce: to, co se dostává a to, co se dává.

Připravil Josef Koláček S.J.

Francouzský nakladatel dlouho váhal, zda má vydat vlastní životopisnou historii novinářky Anne-Dauphine Juilland, otřesený nejen dějem samým, který líčí nemoc a smrt tříleté holčičky, ale také postojem matky, autorky vyprávění, které se mohlo zdát téměř šokující, když se snaží vidět lepší stránku věcí a událostí a nůnavně vytváří a hledá příležitosti k radosti pro maličkou Tahis A přesto tato válka mateřské lásky proti zoufalství zcela získala srdce francouzských a nyní i italských čtenářů Má titul „*Due piccoli passi sulla sabbia bagnata – (Dva krůčky na zvlhlém písku)* Bompiani, 2012, 242 stran) stala se best-sellerem (Je mezi deseti nejprodávanejšími knihami)

A tu je celá historie: Dauphine a Loic, velmi solidní manželský pár, mají čtyřletého syna Gasparda a dvouletou dcerku Thais, u níž se zjistí velmi vzácně se vyskytující, ale osudová genetická nemoc, právě v době, kdy očekávají narození další dcerky, u které se po narození zjistí také těžká nemoc. Oba manželé jsou horliví katolíci žijící v síle modlitby, svátostí a podle evangelia. Nepropadnou zoufalství a přeorganizují svůj rodinný život kolem ne-

Vynálezce čipu „4004“ se potýká s duší

Na čipu „4004“ vyráběném od roku 1971 v INTEL je napsáno „F.F.“ dvě iniciály jmena Federico Faggin. Odborníci jej považují za první opravdový mikroprocesor a nazývají jej „the miracle chip“ - zázračná čip - protože otevřel cestu k masové informatice, jak ji známe dnes. Byla to „hrnčířská hlína“, modelovaná rukama chlapců, jako je Bill Gates. Faggin, odborník na elektroniku a fyziku, pocházející z Vicenze a vyrostlý v průmyslovém koncernu „Olivetti“ byl už v roce 1968 předčasně vyspělý „mozek na útěku“ do Silicon Valley, kde žije už 45 let. Na konci 70. let se rozkmotřil z Intelu a postavil se na vlastní nohy. Založil mýtickou ZILOG z Cupertino, malé království pokročilých idejí pro informatiku, i když velmi výnosné. Se svou skupinou vynalezl věci jako *touchpad*, který dnes vybavuje všechny „notebook i netbook“ a byl mezi prvními, kdo vyvíjeli *touchscreen*. V 80. letech studoval problém inteligentního telefonu k napojení na osobní počítač a dnes máme Skype, který formou elektronické pošty přenáší zvuk i obraz.

Zhnusený a otrávený supertechnologií Faggin zakládá nadaci pro studium vědomí „Federico and Elvia Faggin Foundation“. Dosáhl 70 let věku a rozhodl se věnovat svou energii snaze vysvětlit, co to je vědomí, svědomí a povědomí. Ne však metodami Platona, nýbrž Einsteina,

Turinga, Poppera a jim podobných. Účastní se vědeckých kongresů, rokuje s odborníky, jakými je např. James D. Watson, objevitel DNA a další.

Pane profesore Faggine, vy jste nejprve pracoval na mikroprocesorech, srdci počítačů, pak na touchpad a touchscreen...ptal se Carlo Dignola.

„Na srdci a kůži, ano“.

Nyní se zabýváte svou duší...

Vědomím. V polovině osmdesátých let jsem se zajímal o neuronální síť; začínalo se něco chápat, jak funguje lidský mozek a na tom základu jsem se vrhl tímto novým směrem, abych se snažil realizovat novou informatickou součást „poznávacího“ druhu. Byla to idea sestavit počítač, který by se sám učil a tedy by mohl rozvíjet vitální systém. To, co známe dnes, se nenaučí nic, je to stroj který prostě dokonale a velmi rychle provede, co se mu zadá.

Člověk je ale jiná věc.

My máme schopnost vnímat smysly pravidelnost informace, která námi prochází a z nich umíme ve svém rozumu zbudovat model skutečnosti. Co se týká architektury systému a jak k tomu může docházet, jsme však udělali málo kroků. Já se vrhnul tímto směrem. Neuronálními sítěmi se již mohly uskutečnit jisté struktury poznání obrazu a hlasu, které byly mnohem lepší než tradiční způsoby umělé inteligence top-down, ale po pěti letech se jasně ukázalo, že touto cestou nebylo možno dojít k vybudování poznávacího systému.

A byl jste získán ne-li uchvácen filozofickými otázkami...

Jak jsem krok za krokem studoval vědu o nervovém systému, kladl jsem si stále častěji otázku, proč nikdo nevyřekl problém vědomí. Bylo to jako „slon v pokoji“, jak se říká v angličtině, to je něco, co je nemožné nevidět, neznamenat, ale co nikdo nechtěl uznat. Jak funguje, co je vědomí, nevíme.

Jaký je rozdíl mezi dnešním počítačem a oním, kterým dokážeme chápat rozum? Je to nějaký odlišný „procesor“?

Nevíme, jak rozum představuje infor-

maci. V současném počítači je reprezentována dvojjmennými čísly, které jsou napěchovány v paměti... V rozumu nevíme ani, kde se nachází paměť! A tím méně k jakému druhu informačního procesu dochází. Víme něco o fungování toho či onoho, ale to jsou kousičky, střípky, chybí nám idea vybudování systému. Lidský rozum, jak se zdá, užívá různé přístupy - analogický, digitální, prostorový, časový, ale nechápe se, jak jsou propojeny. Zůstává velkým tajemstvím, jak všechno funguje jako systém, který je kromě toho schopný vyvíjet se od dítěte až do dospělého člověka nezávislým způsobem ba dokonce sám se opravit: to je něco „magického“. **Všechna naše technologická informace je idiotství ve srovnání s lidským mozkem**

Nezdá se vám, že je už mimořádné, že už se začíná žvatlat tímto jazykem?

Jistě, udělali jsme náramně velké pokroky, které nechci nijak zmenšovat. Chci jenom dát smysl úměrnosti, jak je život mnohem dále, než si myslíme. My si myslíme, že rozum je počítač: je jistě také systémem, který vypracovává informace, ale nemá vůbec charakteristické rysy nějakého počítače. Jak jednou dojdou signály, vjemy do rozumu (tak jak je vidíme přicházet do počítače), jak jsou přeměněny v pocit, dojem? Co znamená vidět něco červeně? Tato „červen“ odkud pochází? A co je to „forma“? Neví se ani, kde začít. Jsme v naprosté temnotě.

Vy se dotýkáte otázek, které si klade filozofie aspoň dva tisíce let.

Jistě. Dnes máme trochu více technologie, než jsem rozvinutí na psychologické, emotivní, duchovní a etické úrovni. Myslíme si, že jsme stroje: také jsme stroje, ale ne jenom stroje. Toto je hluboký smysl mého bádání. Samozřejmě ovšem, žijeme ve vědeckém světě a tedy tvrzení jako je toto musí být dokázána: a tato práce stojí před námi.

Josef Koláček S.J.
Rádío Vatikán

„Byl jsem gangsterem“

John Pridmore, obří muž, který je vysoký 207 cm a váží 140 kilogramů a letos oslaví své padesátiny, vypráví v anglických školách a univerzitách o své minulosti, ale především vydává svědectví o svém obrácení a životě s Ježíšem Kristem.

Devět londýnských nočních klubů zásoboval drogami, nosil šaty šité na míru, vydělával 7400 a 8900 euro za týden, vlastnil dva mercedesy, žil ve velkém apartmá v centru Londýna. „Vlastně jsem měl všechno, a přesto jsem neměl nic - až do dne, kdy mě potkal Kristus...“

John se narodil v roce 1964 v Salvation Army Hospital v Hackney, v jednom okrese na severozápad od Londýna. Jeho matka, katolička, vypomáhala tu a tam, a jeho otec, vyrostlý v anglikánské církvi, je policista. Prožil normální šťastné dětství... V 11 letech ale všechno vzalo za své. Rodiče mu řekli, že se musí rozhodnout, s kým chce napříště žít: „Z dnešního pohledu jsem se tenkrát nevědomě rozhodl nikoho už nemilovat, abych nemohl být nikdy zraněný, tak jako se to stalo onoho večera...“

Matka se dostala kvůli depresi do nemocnice („jednou mě odstrčila a řekla, že jsem d'áblovu dítě“) a John se objevil nuceně u otce, který ho s rostoucí záští „obviňoval z odchodu mámy“.

Jeho chování ve škole se změnilo. Stal se útočným, docházelo pravidelně ke rvačkám, začal bezdůvodně krást věci, které vůbec nepotřeboval, jenom tak, z legrace. Policie ho chytila. V 15 letech putoval na tři měsíce do vězení pro mladistvé. Tak upadl John do pochybného prostředí, stal se hlídačem u vstupu do londýnských lokálů a členem sítě prodáváčů drog. Jeho image zlého chlapce ho dělala atraktivním u ženského pohlaví. Měl dvě až tři přítelkyně současně. „Při tom všem jsem cítil velkou prázdnotu, kterou jsem se snažil vyplnit drogami, alkoholem a sexem.“

Jednoho dne došlo v hospodě ke sporu s Murphys, jedním malým dealerem.

John byl zraněn, hlavně ale ve své pýše. Murphy zmizel. „Dva týdny jsem ho hledal, šířaný touhou po pomstě.“ Konečně přišel na Murphyho stopu. Před školou, z níž Murphy odváděl svého syna, zastavil John uprostřed ulice automobil, zavalil Murphyho údery, držel ho pevně a udeřil jeho hlavou o asfalt. Ostatní rodiče křičeli: „On ho zabije!“ John se zvedl, rozloučil se s ním kopancem do žeber a křičel: „Příště tě zabiju!“ Obr nastoupil do svého auta a nechal muže ležet na zemi, zašpiněného od krve, skoro mrtvého.

„Přišel jsem domů, nebylo ani stopy po nějakém zadostiučinění... Naopak, pozoruhodná prázdnota.“ V následujících dnech mu táhly kolem obrazy z jeho života, s kým se pral, ženy, se kterými spal. Deprimovaný bilancoval: Celý jeho život - jeden jediný neúspěch.

Ve 21 hodin onoho večera se gangster díval na televizi, dnes na to vzpomíná takto: „Náhle jsem uslyšel něco jako hlas, který mi připomínal moje nejhorší činy. V domnění, že to vychází z televizoru, jsem jej vypnul, ale ten hlas neumkl. Byl to hlas mého svědomí, hlas Boží.“

Nejdříve si myslel, že je to d'ábel, kte-

rý ho chce odnést do pekla. Ve své panice klekl na kolena, volal se slzami v očích: „Dej mi ještě jednu šanci!“

A později už neměl žádný strach. „Cítil jsem, jako by mě ze zadu uchopily ruce, abych se postavil. Tu jsem věděl: Bůh existuje - a On mě miluje!“

John cítil, že musí tuto mystickou zkušenost někomu říci. Ještě té noci zajel ke své matce a sdělil jí, že podle svého mínění se setkal s Bohem. „V této noci mi moje matka vyprávěla, že se od mého narození za mě modlila. A přede dvěma týdny prosila Pána: »Vezmi si mého syna. Jestli musí zemřít, tak ať zemře. Ale pomoz, aby sobě a jiným už nepůsobil nic zlého.«“

John začal pomalu procítat k životu. Rozvázal svá spojení s podzemím a vzal za základ svého obrácení novou víru v Ježíše Krista. „Modli se za mne, Johně, abych Ho také jednou potkal,“ řekl na to jeden z jeho ex-kumpánů. Samozřejmě, že jeho staré sklony nezmizely ze dne na den. Na ulici, v autě - stále ještě cítí, jak v něm roste zuřivost. Doma vypovídá smlouvu s kabelovou televizí, aby unikl pokušení dívat se na pornofilmy. A kouřit přestal teprve před pár lety...

Žije ze dne na den a z prozíravosti se všeho vzdává a vydává se na cestu: přes Irsko do Skotska, z Medžugorje do Svaté země, s mezipřistáním v New Yorku. Pod dojmem františkánů v Bronxu se k nim roku 1998 přidává v domnění, že ho Bůh povolal k tomu, aby s nimi žil uprostřed chudých. Po noviciátu mu ale řádový představený dává na vědomí, že tady není jeho místo. Po návratu domů vede kurzy obrácení pro mládež. Tam potkává Nialla, jednoho chuligána, který zažil podobné obrácení jako on.

John, Niall, Matthew, James, Will, Catherine a Breda. Ti dnes tvoří „St. Patricks Community“. Každý měsíc vydávají po tři týdny svědectví o podivuhodných činech, které Bůh způsobil v jejich životech.

*Benjamin Coste
Familie Chrétienne z 27.1. 2007
Podle VISION 2000 - 3/2013*

SDRUŽENÉ ČESKOSLOVENSKÉ ORGANIZACE V CHICAGU

Vás srdečně zvou na

56. REPREZENTAČNÍ PLES

v sobotu 1. února 2014

v Drury Lane Oak Brook, Oak Brook Terrace, IL

Hraje hudba Josefa Polacha Czech Express

Večeře, otevřený bar a víno na stolech.

Vstupné \$ 90,- za osobu

**Po večeři bude v programu
předtančen tanec Česká Beseda**

Pro další informace zašlete email: representativeball@gmail.com
nebo volejte Vlastu Viceníkovu 708 - 354 0520

Svec & Sons

Funeral Home

Owned and Operated by the Svec Family since 1915
6227 WEST CERMAK ROAD, BERWYN, IL 60402

Private Parking

(708) 484-2050

(773) 242-2027

Zde mluvíme také česky

České rádio v Chicagu

Jerry Jiráček

Vás zve k poslechu hudby z naší vlasti
na rádiové stanici 1450 AM

v neděli v 9.00 a.m.

a na Internetu www.wcev1450.com
a stiskněte tlačítko SURFERS NETWORK

Czech voice of Cleveland

WHKW 1220 AM

WHKW 1440 AM

Sundays: 3.03 - 5.00 p.m. Cleveland Time

Sundays: 2.03 - 4.00 p.m. Chicago Time

Host: Joe Kocáb

Listen on the Internet:

www.whkwradio.com

CZECH CATHOLIC UNION

5349 Dolloff Road
Cleveland, Ohio 44127

Fraternal Life Insurance

Since 1879

1-216-341-0444

Robert L. Cermak, President

Chicago Representatives

Loretta Moravec
1-708-484-3162

Dolores Jacklin
1-630-968-1292

Marik Baken

Funeral Services Ltd.

Barbara Marik Baken

Owner Director

In association with

Conboy's Westchester Funeral Home

10501 West Cermak Road

Westchester, Illinois 60154

*Other Funeral Home locations
available upon request*

Direct Line: 773-910-3400

Chapel: 708-562-5900

e-mail:

marikbaken@sbcglobal.net

*Continuing the Marik Family Tradition
of Funeral service*

Vroucí vzpomínka

*S hlubokou bolestí si dne 12. ledna 2014
připomeneme šesté výročí, kdy byl
Pánem života a smrti povolán na věčnost
naš milovaný syn, manžel, tatínek a bratr, pan*

Josef Borýsek

Narodil se 5. září 1942 v Horním Němčí na Moravě.

Do USA přicestoval po tragické smrti tatínka
v roce 1952 se svou maminkou Marií Borýskovou
a starším bratrem Zdeňkem a usadili se v Chicagu.
33 roků pracoval v American National Can Corp.

V USA se oženil s manželkou Věrou
a společně vychovali syna Johna.

Po celých 55 let svého pobytu v USA byl činný
v Moravských spolcích a krajařském životu a
uchování národních tradic věnoval své celoživotní úsilí.

Od roku 1993 byl prezidentem
Ústředny moravských spolků.

Dne 12. ledna 2008 ve věku 65 let
podlehl nenadálé těžké nemoci.

Je pochován na hřbitově
Panny Marie Královny Nebe v Hillside, IL.

Vzpomínkovou mši svatou
za něho budeme obětovat
v neděli 12. ledna 2014 v 10.30 dopoledne
v kostele České misie v Brookfieldu.

*Děkujeme všem, kdo si na něho
vzpomenou v modlitbě s námi.*

Věra Borýsková, manželka
John Borýsek, syn
Marie Borýsková, matka
a ostatní příbuzní v USA, Kanadě
a v České republice

Úmrtní oznámení

*V hlubokém zármutku všem přátelům a známým
oznamujeme, že byl povolán na věčnost
naš milovaný manžel, tatínek a dědeček, pan*

Antonín Moštěk

Zemřel 26. listopadu 2013 ve věku 87 let

Narodil se 17. června 1926 na Moravě
Rozloučili jsme se s ním 30. listopadu 2013
v kostele sv. Bědy Ctihodného v Chicagu.
Pohřben je na St. Mary Cemetery Evergreen Park, IL
Mši svatou za spásu jeho duše budeme obětovat
v kostele České misie v Brookfieldu
v neděli 26. ledna 2014 v 10.30 dopoledne

*Děkujeme všem, kdo si na něho
vzpomenou v modlitbě s námi.*

Rose Moštěk, manželka
a děti s rodinami

Úmrtní oznámení

*S bolestí v srdci oznamujeme, že nás navždy opustila naše
milovaná maminka, babička, sestra a teta, paní*

Dorothy B. Mařík

Zemřela 26. prosince 2013 ve věku 88 let

Se svým zesnulým manželem Karlem Maříkem
dlouhá léta sloužili našim krajanům v Pohřebním ústavu
Mařík na Čermákově ulici v Berwynu.

Narodila se 20. února 1925 ve Sturgeon Bay, WI
Rozloučili jsme se s ní 28. a 29. prosince 2013
v pohřebním ústavu Conboy – Mařík ve Westchestru, IL
Zádušní mše svatá se konala 30. prosince 2013
v kostele Sv. Odily v Berwynu.

K poslednímu odpočinku byla uložena
na hřbitově Woodlawn ve Forest Park, IL

*Děkujeme všem, kdo se s ní přišli na poslední cestě
rozloučit a vzpomenou si na ni v modlitbě.*

Barbara Mařík-Baken, dcera s manželem Robertem
Matthew R. Baken, vnuk
a ostatní příbuzní

Srdečně zveme všechny členy na
**VÝROČNÍ SCHŮZI
 ČESKÉ MISIE**

Schůze se bude konat
v sobotu 18. ledna 2014
v 7.45 večer (po mši svaté)
v klubu České misie
9415 Rochester Ave.
Brookfield, IL 60513

Bude podána zpráva o činnosti misie za rok 2013.
 Finanční zpráva o hospodaření misie za rok 2013.
 Uskuteční se volby nové Misijní rady pro rok 2014.
 Bude předložen plán činnosti na rok 2014.

Těšíme se na Vaši hojnou účast.

Mons. Dušan Hladík, president
 a Rada České misie

Světznámý český pianista

Lukáš Vondráček

bude opět koncertovat v Chicagu

vystoupí v sobotu 11. ledna 2014 ve 20:00 hod.
 a v neděli 12. ledna 2014 ve 14:00 hod.

v James Lumber Center for Performing Arts
 at the College of Lake County,
 19351 West Washnigton Street, Grayslake, IL.

zahraje s Lake Forest Symphony

Klavírní koncert č. 2 Dmitrije Šostakoviče

Vstupenky jsou k zakoupení
 v sídle Lake Forest Symphony
 nebo na čísle 847-295-2135
 nebo online na <http://lakeforestsymphony.org>

Vroucí vzpomínka

*Letošního 17. ledna tomu bude rok, kdy nás
 navždy opustila naše milovaná manželka,
 maminka, babička, sestra a švagrová, paní*

Marie Peroutka

Narodila se 12. února 1936 v obci Pitín u Uh.Hradiště.
 V Brně vystudovala průmyslovou školu stavební a pracovala
 v projekčním ústavu kde poznala svého manžela Miloše.
 V roce 1957 uzavřeli sňatek a r. 1965 se jim narodil syn Pavel.
 V létě 1968 se kvůli invazi sovětských vojsk do Československa
 nevrátili z dovolené ve Vídni, ale odjeli k bratru Zdeňkovi do
 Chicaga a zde pak úspěšně pracovala v projekčních ústavech.
 V posledních letech statečně bojovala se zákeřnou nemocí,
 v níž ji posilovala hluboká víra v Boha - podlehla jí 17. ledna 2013.

Vzpomínkovou mši svatou za ni budeme obětovat
 v kostele České misie v neděli 19. ledna v 10.30 dopoledne

*Děkujeme všem, kdo si spolu s námi
 na ni vzpomenete v modlitbě*

Miloš Peroutka, manžel
 Pavel Peroutka, syn s manželkou Suzanou
 a vnučkou Gabrielou
 Zdeněk Bartoš, bratr s manželkou Danielou

HLASY NÁRODA

Máte již zapláceno předplatné na rok 2014?

**Vpravo nahoře na nálepce s Vaší adresou
 je měsíc a rok, kdy Vám předplatné končí**

USA na rok – osobní odběr v kostele: 30.00 USD
USA na rok – poštou 1.třída: 40.00 USD
Kanada na rok letecky: 40.00 USD
 (prosíme z Kanady posílejte šeky v US dolarech)
Ostatní cizina na rok letecky: 55.00 USD
Šeky pište pouze na: CZECH MISSION

Naše adresa:

**Hlasy národa,
 9415 Rochester Ave.,
 Brookfield, IL 60513**

Tel.:(708) 255 - 5117 Mobil: (708) 533 - 1050

Doporučte Hlasy národa svým známým!

**Prosíme dary na kostel i předplatné novin
 veškeré šeky pište na CZECH MISSION,
 jinak nám šek banka vrátí. – Děkujeme za pochopení.**

Lyric Opera Chicago

Vás srdečně zve na operu

Rusalka

**ve dnech 22. února - 10. března 2014
v češtině s anglickými titulky**

**Nenechte si ujít tuto známou hudební pohádku
v obsazení světových hvězd**

Vodní víla Rusalka žije v tajemném světě lesních přízraků a měsíčních paprsků – ale touží po něčem víc. Když krásný princ téměř utone v kouzelném jezírku, zachrání Rusalka jeho život. Beznadějně zamilovaná pak prosí ježibabu o proměnu ve smrtelnou bytost, aby mohla být s princem navždy.

Proměna je podmíněna náročnými požadavky: Rusalka se musí vzdát svého hlasu a princ nesmí podlehnout nevěrnosti, jinak budou jejich duše zatraceny. K neštěstí se začne schylovat v momentě, kdy se na jejich svatební slavnosti náhle objevuje žárlivá kněžna. Princ se rozhodne opustit Rusalku pro pozemský šarm této vetřelkyně.

LYRIC OPERA ZVE ČLENY ČESKÉ KOMUNITY
na Rusalku za speciální cenu

sobota	22 ÚNORA	19.30	30% SLEVA!
středa	26 ÚNORA	19.30	
úterý	4 BŘEZNA	19.30	
pátek	7 BŘEZNA	19.30	
pondělí	10 BŘEZNA	19.30	

K ZAKOUPENÍ LÍSTKŮ na lyricopera.org použijte promo kód **VODNÍK**, nebo napište e-mail v češtině či angličtině na rusalka@lyricopera.org pro osobní servis!

Slevu nelze uplatnit zpětně na již zakoupené vstupenky. Počet vstupenek se slevou je omezen.

Nová produkce Lyric Opery byla umožněna díky The Monument Trust, anonymnímu dárci, Marion A. Cameron, Exelon a Sidley Austin LLP, s dodatečnou podporou National Endowment for the Arts

Jakého tě najdu, takového tě odsoudím...

Roku 1937 se Klára, mladá věřící dívka, dozvídá o náhlém úmrtí své spolupracovnice Anity, která nedávno uzavřela církevní sňatek, ale před rokem s praktikováním náboženství skončila.

Po obdržení té zprávy se Klára hned ráno zúčastnila mše svaté, obětovala za Anitu svaté přijímání a vroucně se za ni modlila. Pozdě večer, když ještě o té smrti rozvažovala a modlila se za duši své přítelkyně, v tu chvíli spatřila Anitu v strašném stavu. Kamarádka jí říkala: „Kláro! Nemodli se za mě! Jsem odsouzená. Nepřicházím z vlastní vůle, ale jenom proto, že mě k tomu Bůh přinutil; nemysli si, že to dělám z přátelství k tobě. My tady už nemilujeme nikoho. Skutečně bych chtěla, abys i ty byla zatracená do toho místa věčného neštěstí, kde jsem já. Ach... Kéž bych se vůbec nikdy nebyla narodila! Ano, nenávídím Boha rozpálená dobrovolně přijatým předsevzetím být od Něj oddělena, rozhodnutím, které jsem učinila v okamžiku smrti a které nikdy nechci zrušit. Rozumíš teď, proč je peklo věčné? Je to proto, že můj odpor a nenávist k Bohu nikdy neskončí! Musím ještě dodat, že Bůh je k nám milosrdný. Tím, že nám určil předčasnou smrt, znemožnil nám uskutečnění toho všeho zla, jakého bychom byli schopni. To by ještě zvětšilo naše viny i trest. Všichni ti, kteří se páli v pekle, se vůbec nemodlili, nebo se modlili pouze o uspokojení svých žádostí. Modlitba je prvním krokem směřujícím k Bohu. Zvláště modlitba k té, která je Kristovou Matkou; její jméno tady nikdy nevyslovujeme! Zbožnost dokáže ďáblu vyrvat nespočetné množství duší, jejichž hříchy by je nevyhnutelně přivedly do jeho rukou. Když ti to říkám, celá žnu vztekem, protože i když to nechci, i tak jsem nucena mluvit o těch věcech. Modlitba je nejlehčí věc, kterou člověk může na zemi udělat. A vlastně s tou věcí Bůh

spojil spásu každého. Nikdy bych nebyla věřila v působení démona. Teď ovšem dosvědčuji, že on má obrovský vliv na osoby, které se nacházejí v takové situaci, v jaké jsem se kdysi nacházela já. Počet lidí viditelně posedlých je neveliký, zato lidí vnitřně ztotožněných satanem je velmi mnoho. Já sama démona nenávídím, ale nehledě na to se mi líbí, protože se vás snaží zničit. Nenávídím ho i jeho pomocníky - duchy padlé s ním na počátku věků. Krouží po celé zemi jako hejna much, vy tomu ovšem nevěříte... Svádět vás nemáme my, odsouzení. To mají vyhrazené právě padlí duchové. Abych řekla pravdu, jejich utrpení roste pokaždé, když s sebou na to místo přitahují další duše. Ale čeho není schopna nenávist! Během pozemského života jsem si postupně, pomalu tvořila vlastního boha. Člověk ochotně věří tomu, co se mu líbí. Celé roky jsem měla pocit spokojenosti se svým »náboženstvím«. Tímto způsobem jsem se těšila ze života. Jedna jediná věc by byla mohla zlomit můj odpor: dlouhé a citelné utrpení. To se ale nestalo. Rozumíš teď, co znamenají slova »Bůh trestá ty, které miluje«?

Mé vzdálení se Bohu spočívalo v následující věci: udělala jsem si bůžka ze svého muže. Taková věc se může plně podařit jen tehdy, když láska spočívá jenom v tělesných prožitcích. Ta egoistická láska dokáže okouzlit, vnucovat se a podávat jed. Mé zbožňování osoby X se pro mne stalo životním náboženstvím. Byla to doba, kdy jsem v práci vylévala všechnu svou žluč na kněze a na vše, co se nějakým způsobem pojilo s církví. V posledním rozhodnutí jsem se vzbouřila proti Bohu.

Oheň pekelný, ujišťuji tě, nespočívá v žáru svědomí. Je to oheň! Přesně tak, jak bylo řečeno: »Jděte ode mne, proklatí, do věčného ohně!« Ano, doslova... Uplynul týden od okamžiku mé smrti - to říkám podle vašeho způsobu počítání

- poněvadž podle mého trápení bych mohla klidně říct, že hořím v pekle už deset let! Autohavárie... pronikla mě nesmírná bolest. To byla ovšem maličkost ve srovnání s tím, co pociťuji teď! Potom jsem ztratila vědomí. Najednou, ve chvíli vlastní smrti, jsem se vynořila z mlhy. Spatřila jsem sebe samotnou, ovinutou oslepujícím světlem, ještě na stejném místě, kde leželo mé mrtvé tělo. Bylo to jakoby v divadle, když náhle zhasla všechna světla a opona spadla s velkým hlukem. Následovala nečekaná scéna. V mém případě byla ozářena nesnesitelným světlem: scéna z celého mého života! Má duše se mi ukázala jakoby v zrcadle: všechny milosti, které jsem odmítla od dob svého mládí až do posledního »ne« vůči Bohu. A spatřila jsem sama sebe jako vražedkyni, které před očima během procesu přináší mrtvou oběť. Má lítost? Nikdy! Pocit studu? Ani ne. Samozřejmě, že bylo nemožné déle vydržet milující pohled Boha, kterého jsem odmítla definitivně. Nezbylo mi nic jiného než útek. Jako se v útěku vzdálil Kain od mrtvého Ábela, tak i mé duši nezbylo nic jiného než utéct od té strašné podívané. Takový byl můj osobní soud. Neviditelný Soudce pronesl rozsudek: »Pryč ode Mne!« Tehdy má duše, jakoby nasáknutá sírou, padla jako stín do věčných muk...“ (Z knihy *Les Ames du Purgatoire dans la vie des saints*)

Po přečtení toho otřesného svědectví je třeba si uvědomit, že se skutečně týká pravd naší víry: člověku je dána možnost dobrovolně se odsoudit do věčného a nepopsatelného neštěstí skrze stejně tak dobrovolné a vědomé odmítnutí věčného štěstí, kterým je Bůh. Ve chvíli přejití z tohoto světa na věčnost padne poslední a neodvratné rozhodnutí. Každý sám bude rozhodovat na základě toho, kým je, kým se stal v průběhu svého života. Už nyní v sobě nosíme schopnost rozhodnout se pro Lásku nebo proti Ní.

Svatá Kateřina Janovská (1447-1510), skutečná apoštolka milosrdné lásky, nám o tom říká: „Na konci pozemského života duše zůstane setrvávat navždy v dobru nebo ve zlu, které si zvolila podle slov »Jakého tě najdu«, což znamená: v hodině smrti s vůlí zaměřenou ke hříchu nebo k lítosti, Hákového tě odsoudím.« (*Traktát o očistci*, IV)

Pohlédnutí na smrt z vyšší perspektivy okamžitě ukazuje škodlivost hříchu. V každém hříchu je obsažen pokus o nalezení vlastního dobra a štěstí na cestě směřující proti největšímu přikázání - lásce k Bohu a k bližnímu (všechna další přikázání jsou v něm obsažena).

Objevení šťastného světa mimo Boha se zdá být fascinujícím, nekonečným příběhem, který neustává vzněcovat a zavádět do stále hlubších tajemství. Pokušení ukazuje klamnou atraktivnost hříchu, která dokonale ovládá nám srozumitelný jazyk promlouvající přímo do našich představ a citů. Pokušitel je dokonalým expertem ve věcech psychologie člověka, zná ji neporovnatelně lépe než nejlepší odborníci z tohoto oboru na zemi. V poslušném směřování za hlasem pokušení se nám zlo ukazuje jako vytoužené dobro slibující okamžité uspokojení. Člověk buduje svůj vlastní, šťastný svět, kde se chce za každou cenu cítit dobře. Ve chvíli smrti se pouta té egoistické lásky ustrnou, stanou se zrušitelnými a celá tragédie této skutečnosti se projeví v tom, že vlastně znemožní otevření se jediné Lásce, která je tak jiná než tamta láska, je tak veliká a horoucí, až k nevydržení. Nebude než Ji navěky odmítnout...

Lidská moudrost vyjadřuje určité vědomosti při pohledu na život s myšlenkou na smrt a na věčnost. Je tu obsažena skutečná metoda boje proti hříchu a peklu. V naší době se smrt stala „pouhou scénou“ tak běžnou, jakoby zbanalizovanou (nepochybnou „zásluhu“ na tom mají masmédiá). Pouze satanovi při posledním rozhodnutí člověka může záležet na zvráceném oloupení smrti o její majestát a neobyčejný význam.

Snažme se zamyslet nad jeho skrytým úmyslem: zbanalizování smrti neodkladně vede ke zbanalizování života a následně i veškerého zla. Dáblovi jde nejvíce ze všeho o to, aby si člověk zami-

loval svůj hřích, ztotožnil se s ním, cítil se s ním co nejlépe, nespatořoval v něm nic špatného beze stínu znepokojení a lítosti. Proto popírá smrt. Jeho poslední úspěch spočívá v úplném ochromení člověka vůči Lásce, se kterou se potká v tu nejvýznamnější a neopakovatelnou chvíli - na prahu věčnosti. Záleží na našem současném životě, co na nás bude za tím prahem čekat: nebe, očistec - který je bolestnou cestou do nebe, nebo peklo. Svata Kateřina se obrací ke křesťanům s hořkým napomenutím:

„Hleďte záchranu v naději na nekonečné Boží milosrdenství, které chvalte bez ustání, protože nevidíte, že se ten váš odpor proti té nejvyšší Dobrotě stane vaším obviněním.“ (*Traktát o očistci*, XV) Vyznávání tohoto protivení se Kristu při zpovědi je dokonalým způsobem, jak zakoušet už dnes jeho milosrdenství, a krokem směrem do nebe. Nenávist k vlastnímu hříchu, dokonce i k tomu nejmenšímu, to má být naše neustálé cvičení srdce ve svobodě, aby se ve chvíli smrti dokázalo nerozdělené utéct k Milovanému!

V Katechismu katolické církve pak čteme: „Nemůžeme být spojení s Bohem, jestliže se svobodně nerozhodneme milovat ho. Avšak nemůžeme milovat Boha, jestliže těžce hřešíme proti němu, proti svému bližnímu a proti sobě samým: »Kdo nemiluje, zůstává ve smrti.

Taddeo di Bartolo (1362 - 1422) - Peklo (detail fresky)

Každý, kdo nenávidí svého bratra, je vrah - a víte, že žádný vrah nemá v sobě trvalý a věčný život.« (1 Jan 3,14-15) Náš Pán nás upozorňuje, že budeme od něho odděleni, jestliže nepřispějeme na pomoc chudým a maličkým v jejich nouzi: jsou totiž jeho bratry. Zemřít ve smrtelném hříchu, aniž by byl smyt lítostí, a nepřijmout milosrdnou Boží lásku, to znamená zůstat navždy odděleni od Boha v důsledku našeho svobodného rozhodnutí. A tento stav konečného sebevytlučení ze společenství s Bohem a s blaženými je označován slovem »peklo.« (KKC 1033)

P. Andrzej Trojanowski TChR
Miłujcie się! 5/2012

Český tým na SNOW DAYS CHICAGO 2014

po třetí v řadě za sebou

„The Air Life“ – dřevěný model pro sněhovou sochu v soutěži v roce 2012. Tenkrát se socha ze sněhu díky teplému počasí druhý den rozpadla, umělci obratem během dne vytesali druhou, ale tu porota neuzanla.

„Snow Days Chicago“ zve již 6. rokem 15 týmů mezinárodních a 15 týmů amerických škol, aby z 6 x 6 x 10 stop vysokých bloků sněhu vytvořily na této mezinárodní soutěži ve sněhovém sochařství před zraky diváků originální umělecké dílo. Soutěž, které se bude již po třetí účastnit i tým výtvarníků z Čech, proběhne 5. - 8. února 2014 v srdci Chicaga v parku před Navy Pier.

V zimní atmosféře uprostřed velkoměsta jakoby se zastavil čas. Kolemjdoucí spěchající za svými denními povinnostmi zpomalí krok, aby se nechali vtáhnout do světa sněhových soch, jejichž tvůrci nejsou limitováni tématem a jsou tak vyzíváni vytvořit originální trojrozměrné výtvarné dílo, které nebude k vidění nikde jinde.

Ve středu, v den začátku soutěže jsou k vidění sněhové bloky. Přestože jsou 10 stop vysoké, uprostřed mrakodrapů z dálky připomínají kostky cukru. Postupem času po pečlivém rozměření začíná ubírání materiálu a tak mnohdy kupa ubraného sněhu z bloku může svými rozměry zastínit pomalu rysující se tvar sochy. V pátek a hlavně v sobotu dopoledne sochaři finišují a divák se tak může potěšit odvážnými tvary soch, někdy až nemyslitelnými při práci se sněhem. V sobotu akci doprovází mnoho zábavných atrakcí nejen pro děti. Oblíbenou se stala též sobotní volba nejhezčí sochy, do které je zapojeno široké publikum. To vše na pozadí mrakodrapů a kotvících lodí zábavného centra Navy Pier.

Tým České republiky, zastoupený Pavlem Špeldou, Jindřichem Rychterem a Markem Křišťákem se účastní soutěže po malé obměně již třetím rokem. V roce 2012 český tým vytvořil sochu „The Air Life“ a v roce 2013 získal druhé místo se sochou „Stars Observers“. Na letošním ročníku bude tým tvořit sochu s názvem „Queen of Lake Michigan“.

„Stars observers“ – dřevěný model pro sněhovou sochu, která v soutěži v Chicagu v loňském roce získala 2. místo

Návrh pro letošní sněhovou sochu s názvem:
„Queen of Lake Michigan“

U příležitosti třetí účasti českého týmu v soutěži Snow Days se uskuteční výstava pod názvem **CZECH ART DAYS IN CHICAGO 2014**. Výstava pořádána na českém konzulátu v Chicagu proběhne za laskavé podpory paní generální konzulky Ing. Dany Huňátové 5. -7. února 2014. Slavnostní vernisáž se uskuteční ve středu 5. února v 17 hodin. Výstava představí tvorbu dvou výtvarníků z českého týmu a bude taktéž ohlédnutím za třemi ročníky soutěže. Pavel Špelda představí na výstavě plastiky ze dřeva, které byly použity jako modely pro sněhové sochy. Jindřich Rychter bude prezentovat své poslední knižní ilustrace. Oba umělci si za své kariéry prošli různá odvětví výtvarného umění, účastnili se mnoha domácích i mezinárodních výstav a soutěží a jako kolegové spolupracují na Střední uměleckoprůmyslové škole hudebních nástrojů a nábytku v Hradci Králové, bývalé středisko Petrof /www.hnn.cz/. Tuto školu na soutěži reprezentuje i třetí člen týmu Marek Křišťák, student 3. ročníku řezbářství.

Umělci budou sněhové sochy vytvářet před očima diváků v Gateway Parku na Navy Pier 5. - 7. února 2014 od 10 do 19 hodin. V sobotu 8. února od 11 do 16 hodin se může publikum zapojit do hodnocení soch a v 18 hodin bude vyhlášen výsledek celé soutěže.

Webové stránky soutěže: www.snowvisions.com

Místo soutěže: Navy Pier (Gateway Park),
600 E. Grand Ave, Chicago, IL 60611

K návštěvě soutěže a výstavy Vás srdečně zveme!
Na setkání se těší

Pavel Špelda a celý český tým

Pavel Špelda: „Míjení“ – dřevěná plastika

Jindřich Rychter: „Indián“ – knižní ilustrace

Jindřich Rychter: „Stařec“ – knižní ilustrace

Generální konzulát České republiky v Chicagu

Vás srdečně zve na výstavu

DNY ČESKÉHO UMĚNÍ V CHICAGU 2014

na Generálním konzulátu České republiky
205 N. Michigan Ave., Suite 1680, Chicago, IL 60601

Výstava bude zahájena v středu 5. února 2014 v 5.00 pm

vystavena budou sochařská díla

PAVLA ŠPELDY

a ilustrace

JINDŘICHA RYCHTERA

Výstava bude přístupná ve dnech 5. - 7. února 2014
Bližší informace najdete na www.mzv.cz/chicago

MLADÝM

Předsevzetí

Jeden dospívající kluk si psal na papír svá předsevzetí. Byl skloněný nad stolem, zatímco maminka žehlila prádlo.

„Kdybych uviděl někoho, kdo se chce utopit,“ psal kluk, „vrhl bych se hned do vody, abych ho zachránil. Kdyby někde hořel dům, zachránil bych děti. Při zemětřesení bych docela určitě neměl strach a vrhl bych se do nebezpečných trosek, abych zachránil všechny ubožáky světa...“

Maminka: „Prosím tě, dojdí mi dolů koupit kousek chleba.“ „Mami, copak nevidíš, že prší?“

Taková „chtěl bych“ a „kdybych“ v duchovním životě... Jedna dvanáctiletá dívka napsala: „Jsme lidé budoucnosti, je na nás, abychom zlepšili svět. Nejvýznamnější věc je to nicnedělání, to, že se jen díváme, jak se náš ubohý svět rozdrobuje. My říkáme, ať žije mír, a válčíme, říkáme dost drogám, ale rozmnožujeme obchod, dost terorismu, a zabíjíme spravedlivé. Tím nechci říct, že se svět zničí. Ale chci říct toto: Jestliže jsi smutný z nenávisti ve světě, neplač a neztrácej naději, ale něco dělej, třeba něco úplně malého.“ Dělej alespoň něco malého.

Hloupá želva

Jednoho dne se v dlouhém údolí rozpršelo a přšelo tak dlouho, že vody zaplavily celou vesnici. Přšelo dál a už zbývaly jen hory, které nebyly zaplaveny stoupající hladinou vody...

A vtom bylo slyšet někoho, jak pláče. Byla to jedna želva: nejpomalejší a nejhlupejší na světě.

„Proč pláčeš?“ zasyčela husa, která letěla nad ní.

„Já se utopím,“ vzlykala želva. „Pro tebe je to snadné. Ty máš křídla a můžeš letět, ale moje nohy jsou tak krátké, že by mi to trvalo měsíc, než bych došla do hor.“

„Tak dost řeči,“ přerušila ji krátce husa.

„Poprosím svou sestru a my tě do hor odneseme.“

Když se obě husy vrátily, sahala už voda želvě až po krk. Snesly se k ní dolů a v zobáčích nesly větev. Želva se jí tlamičkou chytila a husy se mohutným máváním křídel vznesly vzhůru.

Letěly nad vodou a mířily k horám, tam, kde už sídlil celý želví kmen.

Ostatní želvy totiž nebyly tak hloupé a zamířily do hor daleko dříve, hned jak si všimly, že voda stoupá. Byly velmi rády, že vidí dva ptáky, kteří přinášejí tu nejpomalejší a nejhlupejší z nich.

Začaly křičet: „Hurá!“ A chystaly se sborově zazpívat na oslavu záchranného činu obou hus.

„Ať žijí! Hurá! Zazpívejme všechny sborem pro naše husy zachránkyně...“

Ta nejpomalejší a nejhlupejší z želv se stále ještě vznášela s oběma husami nad vodou, ale nemohla zůstat za ostatními želvami.

Otevřela ústa a zazpívala: „...Hip, hip, hip, hurá... AAAAACH!!!“

Naučit se kontrolovat vlastní ústa není tak málo. Hloupou želvu to stálo život. Sv. Jakub nám připomíná: „Jazyk je malý úd, ale honosí se velkými věcmi.“ A sv. Pavel k tomu dodává: „Špatná řeč, ať vám z úst ani nevyjde!“

Malá mūra a hvězda

Jedna malá mūra s něžnou duší se zamilovala do jedné hvězdy. Svěřila se s tím své matce a ta jí radila, aby se raději zamilovala třeba do stínidla. „Hvězdy nejsou stvořeny k tomu, aby se k nim dalo letět. Zato k lampám se dá krásně létat.“

„V lampě můžeš alespoň na něčem přistát,“ přidal se otec. „Když poletíš ke hvězdě, nepřistaneš na ničem.“

Ale mūra nedala na rady jednoho ani druhého. Každý večer, jakmile zapadlo slunce a vyšla ta hvězda, vydala se na cestu za ní. A každé ráno, když svítalo, se vracela, nesmírně vyčerpaná a unavená marnou námahou.

Jednou si ji otec zavolal k sobě a řekl jí: „Za celé dlouhé měsíce nemáš ani kousek křídélka popáleného a bojím se, že se nespálíš nikdy. Všichni tvoji bratři jsou už nádherně ožehnutí, protože denně obletují pouliční lampy. A všechny tvé sestry se už krásně připálily, jak obletují lampy v domě. Dej se do toho, ať už máš taky nějakou krásnou popáleninu. Taková silná pěkná mūra jako ty, a nemá znamení dospělosti!“

Mūra opustila otcovský dům, ale nedala se ani do obletování pouličních lamp, ani se nepustila za lampičkami v domě. Pokračovala ve svých pokusech, aby dostihla svou vytouženou hvězdu, která byla vzdálená tisíce světelných let. Mūra ale přece věřila, že se její hvězda jednou zachytí v nejvyšších větvích starého dubu. A tak zkoušela znovu a znovu, noc za nocí dosáhnout své hvězdy. Přinášelo jí to radost, a i když své hvězdy nikdy nedosáhla, žila tak až do svého pozdního věku. Rodiče, bratři i sestry byli už dávno mrtví, protože uhořeli, ještě když byli mladí.

Hvězda naděje, to je rozpoznávací znamení. Každý den by měl člověk prosit s vírou, aby se odvážil nemožného. Kdo si přeje spolupracovat s Kristem, a tím vlastně přetvářet celý svět, bude jiný než druzí. Bude neposlušný tam, kde ostatní budou poslouchat, udělá to, co ostatní odsoudí jako nesmysl. Svět mu bude připadat jako vězení, když ostatní budou mluvit o svobodě, a bude svobodný očima své víry, když ostatní budou zoufalí a budou se cítit uvězněni. Dělat takové nemožné věci mohou ti, kteří znají hlas svého Pána. Pokud má člověk na nebi nějakou hvězdu svého života, neměl by ztrácet čas tím, že by si páčil křídla u nějaké lampičky.

Bruno Ferrero

Příběhy pro potěchu duše, Portál 2008

Domorodí indiáni a přistěhovalci

Přistání Kryštofa Kolumba na ostrově San Salvador

Současná diskuse o zákonu pro americké přistěhovalce nás vede k úvaze o tom, jak se měnily lidské vztahy během dějin. Ideály řeckých filosofů byly zdokonaleny Kristovým učením o lásce a soucitu s našimi bližními. Křesťanství se pak stalo základem západní civilizace a kultury. Po objevení „Nového světa“, misionáři z Evropy přinášeli tuto křesťanskou kulturu místním domorodcům.

Zásluhu na tom má Kryštof Kolumbus, který ve snaze najít kratší cestu do Indie, vedl koncem roku 1492 námořní výpravu tří lodí ze Španělska na západ. Po strastiplné plavbě přistáli na ostrově, který Kolumbus nazval z vděčnosti San Salvador (Svatý Spasitel) a protože je domorodci přátelsky přijali, nazval je indiáni. Toto jméno pak přešlo na všechny domorodce Nového světa, kterých zde žilo asi dva miliony z různých kmenů, které měly svou vlastní kulturu.

Podle úmluvy se španělskými panovníky Ferdinandem a Izabelou, Kolumbus prohlásil nová území za španělské kolonie. Mezi vojenskými posádkami dalších lodí, které do Ameriky připlouvaly, byli též odvážní misionáři, kteří přinášeli domorodcům katolickou víru a kulturu. V objevení Ameriky je tedy třeba vidět i Boží plán přivést ke Kristu další pohany a ukázat jim cestu ke spáse. I sám Kolumbus věřil, že jeho objevy měly vyšší cíl pro spásu duší lidí, kteří dosud neměli možnost poznat pravou víru.

Tak jak pokračovala kolonizace jednotlivých zemí Nového světa, přicházeli s dobyvateli také badatelé, jejichž posláním bylo prozkoumat nové kraje, ale přicházeli i kněží – misionáři, kteří místním obyvatelům hlásali Boží slovo. Kolonizace brzy zachvátila nejen Severní Ameriku, ale i Mexico a státy Jižní Ameriky, kde misionáře čekal úkol vymitit pohanské kultury kmenů Aztéků a Inků, které do té doby prováděly rituály s početnými krvavými lidskými obětmi. Díky velkému úsilí i osobnímu nasazení se na mnoha místech podařilo rozšířit katolickou víru a s ní i novou kulturu.

Španělsky badatel Juan Ponce de León, který doprovázel Kryštofa Kolumba na jeho druhé plavbě do Ameriky koloni-

zoval Haiti, podmanil si Puerto Rico, kde se stal guvernérem a na své další výpravě objevil několik Bahamských ostrovů a rovněž roku 1513 Floridu, kterou nazval podle Květné neděle Pascua Florida. Misionáři, kteří s výpravou cestovali, navázali styk s domorodci a po získání jejich důvěry je seznamovali s katolickou vírou a civilizací.

Kromě misionářů však přicházeli z Evropy také dobrodruzi, kteří se snažili vytěžit maximum z přírodního bohatství země. Nejčastěji to byla honba za zlatem. Dobyvatelé v honbě za bohatstvím jednali často bezohledně a násilnický a docházelo i ke krvavým bitvám s domorodními kmeny. Právě v takových situacích misionáři statečně hájili lidská práva domorodců a bránili je proti násilí a vznášeli protesty u španělských kolonizačních úřadů. Tím vším si získávali důvěru a úctu indiánských kmenů a jejich náčelníků. Byly však i situace, kdy se snahy misionářů setkaly s neúspěchem a skončili jako mučedníci.

Přesto však evangelizace pokračovala a horliví františkáni vytvořili během 17. století řetěz misí přes celou Floridu až do Georgie. Do roku 1634 bylo obráceno na víru přes 30 tisíc indiánů.

Misionář Fr. Juan de Padilla

Dějiny katolických misí v Americe uvádějí řadu úspěšných kněží, mezi nimiž vyniká otec Juan de Padilla. Ten se spolu s dalšími třemi františkány a třemi sty Španělů a téměř dvěma tisíci mexických indiánů zúčastnil výpravy Francisca Vázqueze de Coronado, která hledala mýtických sedm zlatých měst. Přes Arizonu, Nové Mexico, severní Texas a Oklahomu se dostali až na území dnešního státu

Kansas. Byli to první evropané, kteří viděli Gand Canyon. Střetli se s celou řadou indiánských kmenů, jako byli Navajové, Apačové, Komančové, Kiowové a Čejenové. Fr. Padilla se svými kolegy se usadili u kmene Wichita, který je přijal jako své ochránce proti španělským doborodruhům. Zde založili Katolickou misii, která trvá až do současnosti. Odtud šířili víru i mezi okolními indiánskými kmeny. Otec Padilla zde byl roku 1542 zavražděn jedním domorodcem a stal se tak prvním křesťanským mučedníkem na území Spojených států.

Jezuita Fr. Jacques Marquette na cestě po Mississippi

Jezuité z Francie zase zakládali misie na pomezí Kanady a Spojených států v oblasti tzv. velkých jezer. Zde získali uznání mnohých indiánských kmenů a zasloužili se o jejich přijetí katolické víry a také rozvoj jejich zemědělství a řemesel. Průkopníkem misijní práce byl otec Pierre Biard (1567 – 1622) který získal pro katolickou víru náčelníky velkého indiánského národa Abenaki a také kmen Huronů. Na jeho dílo navázali otcové Jan de Brébeuf (1593 – 1649), Izák Jogues a jejich společníci, francouzští jezuité, kteří působili jako misionáři u kmenů Huronů a Irokézů, a skončili jako mučedníci. Jejich památku dnes připomíná svatyně a indiánský skanzen v Midlandu, Ontario v Kanadě. Známým misionářem Abenaki byl i další jezuita otec Sebastian Rale (1657 – 1724). Víra v Krista, kterou v těchto krajích misionáři zasévali měla hluboký vliv na současníky i budoucí generace a utvářela i Americký veřejný život. Známý je například příběh Kateřiny Tekakwitha (1656 – 1680), zvané též „Lilie Mohawků“, která byla dcerou náčelníka velkého kmene Mohawků v oblasti dnešního státu New York, stala se křesťankou a po mnohých životních zkouškách se rozhodla pro Bohu zasvěcený život a zemřela v pověsti svatosti. V roce 2012 byla jako první indiánka prohlášena za svatou. Ze současnosti můžeme připomenout, že z kmene Abenaki pocházel i první domorodý Americký biskup Mons. Donald Edmond Pelotte (1945 – 2010), který se stal biskupem v diecézi Gallup v Novém Mexiku.

Mezi jezuitskými misionáři dále vynikl otec Jacques Marquette, který věrně sloužil indiánům kmene Algonquin a na jejich doporučení později náčelníkům a indiánům kmene Illinois. Marquette spolu s bratry jezuitů úspěšně pracovali mezi indiány kolem velkých jezer a podél řeky Mississippi. Otec Marquette podnikl s cestovatelem a objevitelem Louism Jollietem v roce 1673 expedici po řece Mississippi. Přes Michiganské jezero se dostali do Green Bay a odtud na dvou kánoích v doprovodu několika domorodých indiánů pluli proti proudu řeky Fox River. Potom přenesli kánoe i materiál pěšky k řece Wisconsin River a po ní se dostali až do Mississippi, po které se plavili 435 mil (700 km) až do Mexického zálivu. Prozkoumali i řadu přítoků řeky Mississippi, indiánské osady kolem a nakreslili

podrobnou mapu, kterou pak pro další výpravy používali cestovatelé i misionáři. Otec Marquette se o rok později vrátil ke kmeni Illinois, kde pozhnaně působil i mezi indiány žijícími v místech dnešního Chicaga. Jeho památka je dodnes připomínána na mnoha místech států Wisconsin, Illinois, Michigan a v mnoha jiných oblastech.

Jiný jezuita - misionář západní Ameriky otec Eusebius Kino (1645 – 1711) byl obecně známý pod přezdívkou "Padre on Horseback". Od zálivu La Paz v Baja California cestoval na koni a zakládal misie v dnešní Arizoně a Novém Mexiku. Kromě katolické víry učil tamní kmeny jak zlepšit zemědělství podle evropských vzorů a zmodernizovat zavodňování. Proto si ho vážili indiáni celé té oblasti. Otce Kino měli také ve velké úctě Apačové, kteří do té doby příliš nedůvěřovali „bílým mužům“.

Zatímco jezuitští misionáři pracovali většinou individuálně nebo v menších skupinách a žili a cestovali s jednotlivými kmeny a nebo k těmto kmenům přes rozlehlé pustiny dojížděli na koních, františkáni budovali trvalé misie.

Fr. Junipero Serra,
zakladatel misí v Kalifornii

Zakladatelem a šířitelem těchto misí se stal španělský františkán otec Junipero Serra (1713 – 1787). Po úspěšných začátcích v Baja California (Jižní Kalifornie v dnešním Mexiku) se vypravil budovat síť misijních stanic v Alta California (dříve tzv. Severní Kalifornii, dnes je to Kalifornie v USA). Zde založil první misii v San Diegu, která se stala vzorovou pro všechny ostatní, jichž vyrostlo mezi San Diegem a San Franciscem celkem 21. V misích učili domorodce nejen kato-

lickou víru a všeobecné vzdělání, ale také různá řemesla a zemědělství. Misionáři chránili své indiány proti pokusům španělských majitelů pozemků vykořisťovat jejich chráněnce. Dnes zachované misie, které jsou upravené jako muzea dokazují jejich vysokou úroveň po všech stránkách. Nacházíme zde nádherně zdobené katolické kostely s upravenými hřbitovy kolem nich. Jsou zde školy i hospodářská stavení. Velké sklady, řemeslnické dílny, zařízení na zpracování kukuřice a obilí, lisy na víno. V jednotlivých misích bylo zavedeno i cejchování dobytka, aby při střetu jednotlivých stád nebo krádežích bylo zřejmé komu dobytek patří. Můžeme nyní žasnout nad celkovou organizací i vyspělostí technologií v té době. Otec Serra plánoval misie tak, že byly vzdálené od sebe délkou denní cesty na koni a byl tak zajištěn snadný kontakt mezi nimi. Podle dochovaných záznamů patřilo v roce 1834 k těmto katolickým misím v Kalifornii asi 30 tisíc indiánů. V roce 1988 byl otec Junipero Serra papežem Janem Pavlem II. prohlášen za blahoslaveného.

Tak, jak se měnila politická situace v Evropě, promítala se mocenská nadvláda i v zámořských koloniích. V průběhu 17. století

angličtí kolonisté soustavně osidlovali zejména východní pobřeží Severní Ameriky a vytlačovali kolonisty španělské a francouzské. To se pochopitelně promítalo i do náboženského života místních obyvatel. Zatímco Španělé a Francouzi byli katolíci, Angličané byli protestanté. Při dobývání Floridy v první polovině 18. století podnikali Angličané spolu s některými indiány krvavé útoky na katolické misie na Floridě. V té době byly mnohé katolické kostely vypáleny, kněží a mniši byli týráni a zabíjeni a také katoličtí indiáni byli nemilosrdně vražděni. Dějiny amerických misíí mluví o tom, že mezi roky 1542 až 1812 bylo v 18 státech zabito více než 120 katolických misionářů. Po tzv. Sedmileté válce (1756 – 1763), kdy v Evropě Anglie zvítězila nad Francií a Španělskem, ztratilo Španělsko definitivně na americkém kontinentu také Floridu. Ovšem přemrštěné požadavky angličanů na placení daní z kolonií vedlo nakonec k Americké revoluční válce (1775 – 1783) mezi Královstvím Velké Británie a třinácti koloniemi v Severní Americe. Americké straně velel George Washington a byla podporována finčně i zbraněmi od Francouzů. 4. července 1776 Třináct kolonií deklarovalo svou nezávislost na Velké Británii a válka skončila porážkou Británie a uznáním nezávislosti Spojených států amerických pařížským mírem 3. září 1783, kde Spojené státy dostaly veškeré území na východ od řeky Mississippi a na jih od Velkých jezer a Anglii zůstala Kanada. Británie se též dohodla se Španělskem o vrácení Floridy zpět Španělsku. Národy amerických indiánů však nebyly součástí žádné z těchto smluv.

Po porážce Anglie mohli katoličtí misionáři opět pokračovat v evangelizaci domorodých indiánů. Šířili mezi nimi radostnou zvěst spásy, měnili jejich staré pohanské zvyky a pozvedali je z primitivního způsobu života na vyšší úroveň. Misionáři žili opět mezi indiány, vyučovali je ve víře, křtili je, zřizovali školy pro jejich děti a učili je modernímu zemědělství. Školní výchově se s velkým nasazením věnovaly řeholní sestry z řádu Panny Marie.

Nová svoboda v zemi umožnila příliv nových přistěhovalců i volný pohyb různých badatelů a průzkumníků. Začátek 19. století byl poznamenán tzv. „zlatou horečkou“, když na západě Spojených států bylo objeveno zlato, které sem přilákalo spoustu dobrodruhů v touze po snadném a rychlém zbohatnutí. Bohužel pozemky s nalezišti zlata se často nacházely na indiánských územích a snaha tyto pozemky získat vedla od pokojných jednání až ke krvavým střetům s indiány, kteří byli nakonec násilně vystěhováváni ze svých území a přesídlováni do nehostinných krajů, často velmi vzdálených. V této situaci se indiánů často ujímali a na strastiplných cestách je doprovázeli katoličtí kněží a řeholní sestry.

Jedním z takto postižených indiánských kmenů byli Potowatomi, početný národ, který žil na území států Indiana, Michigan a Wisconsin. Někteří Potowatomi byli již obráceni na katolickou víru. Misionářské školy zde vedly právě řeholní sestry. Protikatolická vláda je donutila roku 1837 k přestěhování na západ od řeky Mississippi, do rezervace ve státu Kansas, vzdálené přes 600 mil od jejich původních sídel. Během toho nuceného pochodu je doprovázel mladý kněz Fr. Benjamin Petit a utěšoval je, když viděl jak kruté a nelidsky s nimi bylo

zacházeno. V rezervaci v Kansasu se jich ujal jiný jezuita Fr. Pierre De Smet, který tam již dříve založil misii. Kmen Potowatomi si udržel víru dodnes, a z tohoto kmene pochází také Mons. Charles Joseph Chaput, O.F.M. Cap., současný arcibiskup ve Philadelphii.

Pro ochranu domorodých indiánů před kolonizátory a dobováčnými dobrodruhy zřídila americká vláda Úřad pro indiánské záležitosti. Byl založen v roce 1824 a byl podřízen tehdejšímu Ministerstvu války. V roce 1849 byl přičleněn k nově zřízenému ministerstvu vnitra. Úřad měl řešit spory mezi domorodci a přistěhovalci, ale často byl ve svém jednání liknavý, jednostranný a uzavřené smlouvy se nedodržovaly. Mnohé indiánské kmeny byly vypuzeny ze svých rodných území a přesídleny do vzdálených rezervací, kde byly neúrodné pustiny. Například kmen Creeků byl nucen se přemístit dokonce dvánáctkrát, až byl nakonec zlikvidován generálem Thomasem Jonathanem Jacksonem (1824 – 1863), jedním z nejlepších polních velitelů Americké občanské války. Když v roce 1868 komise vedená generálem a pozdějším prezidentem Ulysem Simpsonem Grantem (1822 – 1885) případ vyšetřovala, prohlásila, že zacházení s indiány bylo nesprávné a nespravedlivé a vláda zde vůči indiánům dosáhla hanebného rekordu porušených smluv a nesplněných slibů.

Fr. Pierre Jean De Smet

Významnou osobností na poli misíí katolické církve a dlouholetým prostředníkem mezi vládou Spojených států a indiány se stal původem belgický kněz, jezuita Fr. Pierre Jean De Smet, (1801 – 1873). Působil jak misionář mezi indiány v oblasti Skalistých hor a Velkých plání (Rocky Mountains a Great Plains) více než třicet let. Za tu dobu prošel na svých misijních cestách po Americe 180 tisíc mil a přivedl ke

katolické víře mnoho indiánských kmenů. V době kdy začínal již úspěšně probíhala evangelizace v oblastech Montany a Severní a Jižní Dakoty. Tenkrát indiáni, kteří toužili po tom, aby katolická víra byla součástí jejich každodenního života, poslali roku 1840 žádost k biskupovi diecéze St. Louis, aby jim poslal kněze pro oblast Skalistých hor. Biskup tam poslal Fr. De Smet, kterého indiáni s radostí přivítali. Brzy založil řadu misíí a přivedl další kněze a řeholníky, kteří by o indiány pečovali. Indiáni jim tehdy běžně říkali „black robes“ – černá roucha. Samotný Fr. De Smet byl často indiány označován jako „bílý muž, který nikdy nelže“. Fr. De Smet mnohdy také usmířoval spory mezi různými indiánskými kmeny. Roku 1851 promluvil k 10 tisícům indiánů z 10 kmenů shromážděných u Fort Laramie a zasloužil se o podepsání mírové smlouvy s vládou Spojených států, která měla zajistit pokojný průběh výstavby železnice na západ do Santa Fe přes indiánská území.

Podobně Úřad pro indiánské záležitosti požádal Fr. De Smeta, aby zprostředkoval mír s indiány v Oregonu, kteří trpěli násilím od tisíců bílých dobrodruhů, kteří se sem hnali za zlatem a zabírali obdělávanou půdu Indiánů i jejich osady. Podobně se Fr. De Smet snažil zajistit mír pro patnáct tisíc indiánů v Coloradu. V uznání jeho práce mu vládní úředník napsal: „Váš dobrý vztah k indiánům a Váš obdivuhodný vliv na ně je skutečně pozoruhodný.“ Jindy zase generál Haney o práci katolických misionářů řekl: „Dějiny indiánů v naší zemi dokazují, že misionáři měli úspěch zatímco vojenská správa a civilní autority neuspěly.“ Bylo to totiž hlavně kvůli tomu, že sliby vlády indiánům nebyly opakovaně plněny.

Během války s indiány v roce 1868 Americká vláda opět požádala Fr. De Smeta, aby doprovázel jejich úředníky k novým mírovým jednáním na známé místo do Fort Laramie. Fr. De Smet vedl s hlavním náčelníkem kmene Siouxů zvaným „Sitting Bull“. Tehdy opět tisíce indiánů z Yellowstonské oblasti naslouchaly radám Otce DeSmeta a delegovaly své zástupce k podpisu tzv. Souxské smlouvy, která ukončila prolévání krve a sjednala mír. Tři generálové, kteří tuto historickou smlouvu za Spojené státy podepsali, na tom dávali velkou zásluhu otci De Smetovi.

Fr. De Smet sám byl nakonec jednáním vlády Spojených států velice zklamán. Mírová smlouva s indiány z roku 1869 byla totiž silně protikatolická. Vláda totiž podřídila správu většiny rezervací protestantským organizacím. Tak odloučila velké množství indiánů, kteří přijali katolickou víru, od jejich kněží, kostelů a katolických škol. Z celkového počtu 72 rezervací bylo pouze 8 ponecháno pod katolickou správou, takže 80 tisíc katolických indiánů se ocitlo pod kontrolou protestantských agentur. Ani misie, které sám otec De Smet založil nebyly ušetřeny. Když pak Washington ignoroval jeho stížnosti, vzdal se Fr. De Smet svého vládního pověření. Službě domorodým Indiánům otec De Smet zasvětil celý svůj život. Před svou smrtí 23. května 1873 pronesl prorocká slova: „Opona brzy spadne na ubohé zbytky indiánských kmenů, jejichž jména jsou dnes sotva známá a nakonec zmizí úplně.“

Indiáni poslali nejednu žádost k Velkému Otci ve Washingtonu a žádali ho naléhavě, aby jim vrátil jejich katolické kněze a jejich katolické školy. Žádali ale marně. Proto Američtí biskupové zřídili v roce 1874 "Bureau of Catholic Indian Missions" – Úřad pro katolické indiánské misie. Ten žádal návrat 38 rezervací pod katolickou duchovní správu a obnovu katolického života indiánů v duchu náboženské svobody. Vláda prezidenta Granta totiž v katolických rezervacích ustanovila jako dozorcí orgán tzv. "Peace Policy" – Mírovou policii, pod jejíž kuratelou katoličtí indiáni vytrpěli mnoho bezpráví. Díky katolickým členům Amerického Kongresu se podařilo roku 1881 tuto instituci zrušit.

Životopisec Otce De Smeta napsal: „Díky neúnavné práci misionářů, udělali indiáni velký pokrok v zemědělství. Potom co byli vychováni v křesťanském náboženství, zanechali mnohoženství, jsou mravně čistí a ušlechtilí v chování. Výsledky práce těchto kněží jsou opravdu obdivuhodné.“

Podobnou úvahu napsal i jeden agent vládní komise z té doby: „Co mohli indiáni dokázat, kdyby Spojené státy ponechaly

úlohu jejich civilizování katolíků, místo toho aby sledovaly politiku vyhubení. Jak jiná by byla Amerika dnes, kdyby katolická víra ovlivnila její kulturu, zákony a instituce od začátku. Je jisté, že Občanská válka (1861-1865), která se stala nejkrvavější válkou v dějinách Spojených států, by podle katolické morálky byla nemyslitelná.“

Black Elk (vlevo) při vystoupení s Buffalo Billem 1887

Na závěr našeho zamyšlení o indiánech a šíření víry mezi jejich kmeny připomeňme ještě jednu osobnost. Byl jí laický misionář Black Elk – Černý Los (1863 – 1950), který pocházel z kmene Lakotů. Jeho životní vzpomínky zaznamenal a knižně vydal v roce 1932 historik John Neihardt. Black Elk měl jako devítiletý chlapec zvláštní zjevení Wakan Tanka (Velkého Otce), kterého kmen Lakotů považoval za hlavní božstvo. Black Elk se pod vedením indiánských šamanů stal také sám šamanem a „Svatým mužem“. Protože jejich ná-

boženství bylo otevřené pro jakékoli formy božského zjevení, mohl Black Elk svobodně hledat Boha a nakonec ho našel v křesťanství. Ještě před svým obrácením se snažil spolu se známým showmanem Buffalo Billem propagovat indiánskou kulturu mezi Američany i na evropském kontinentu. V roce 1892 se oženil a s manželkou Katie, která byla katolička, měli tři děti, které nechali pokřtít. Po její smrti 1903 se sám obrátil na víru, nechal se 1904 pokřtít a přijal křestní jméno Mikuláš. Stal se horlivým katolíkem a katechetou. Znovu se oženil s vdovou se dvěma dětmi. Požehnaně pak působil u indiánských kmenů Velkých plání, především u Lakotů a Siouxů. Světově známým se stal po vydání vzpomínkové knihy Black Elk Speaks, která je dodnes považována za učebnici života a spirituality a kultury rodilých indiánů v Americe.

Black Elk se svou rodinou v roce 1910

*Podle různých pramenů pro Hlasy národa připravil
Petr Pohorský, Kalifornie*

Your Faith

Pope Francis - Prepares the Way to Christ

It seems that our world has been captivated by Pope Francis. Perhaps the Holy Spirit surprised many of us earlier this year with the election of Cardinal Jorge Bergoglio, a name that was likely unfamiliar to most people. But the Holy Spirit likes to do such things, Pope Francis has repeatedly reminded us, and He is full of surprises big and small! The Holy Father's influence on the world stage has already been significant and as Catholics we do well to ponder the reasons for this.

The Holy Spirit offers us important lessons through Pope Francis, as the virtues of magnanimity, humility, and meekness emerge as characteristic themes of his pontificate. Through his words and witness, the Holy Father has demonstrated the gentle power these childlike virtues have to touch the hardest of hearts, drawing his hearers to think on the deeper truths of the Christian life. "Unless you turn and become like children," Jesus tells us, "you will not enter the kingdom of heaven." (Mt 18:3) It is a message straight from the Gospel. As we move into this new liturgical year, our Holy Father continues to show us the face of Jesus Christ.

As the Church enters into the Advent and Christmas seasons, it is precisely these same virtues of magnanimity, humility, and meekness that summarize the spirit of this time of grace. The new liturgical year is an appropriate time to examine our own lives to see how well we are living these virtues, responding

to the Holy Father's call to be radical witnesses of the Gospel. Let us look to the Holy Family as our guide as we journey toward Bethlehem.

Magnanimity

What does it mean to be a magnanimous person? The Holy Father explains that "it means to have a big heart, to have a great spirit; it means to have great ideals, the desire to do great things to respond to that which God asks of us... doing everyday small things with a big heart open to God and to others." In Our Lady we see this virtue lived out to its fullest expression. Ever attentive to God in her life, she responded in faith when her role in salvation history was revealed to her: "Behold, I am the handmaid of the Lord. May it be done to me according to your word." (Lk 1:38) Is my heart attentive to the Lord's presence in my daily life? Am I ready to respond to him completely in all things?

Humility

In a Christmas homily, Pope Emeritus Benedict XVI once observed, "God's sign is His humility. God's sign is that He makes himself small; He becomes a child.. He invites us to become like Him. Yes indeed, we become like God if we allow ourselves to be shaped by this sign; if we ourselves learn humility and hence true greatness." Pope Francis continues to emphasize this same truth. Humility means dependence upon another,

an emptying of self. Am I willing to divest myself of selfishness in order to radiate Jesus to the world?

Meekness

The meek person is not preoccupied with himself and his ideas. This attitude of the heart makes a person capable of putting himself in second place in order to achieve what is good for another. This virtue is seen clearly in the life of St. Joseph, a man entrusted as protector of God's greatest treasures. Pope Francis points out that in the Gospel we see St. Joseph "constantly attentive to God, open to the signs of God's presence and receptive to God's plans, and not simply to his own. ... He is able to hear God's voice and be guided by His will; and for this reason he is all the more sensitive to the persons entrusted to his safekeeping." As I fulfill the responsibilities God calls me to undertake, am I open to His presence and purposes, rather than simply being concerned about my own plans?

Magnanimity, humility and meekness characterize the lives of the Holy Family and of all the saints. Christ continues to teach us these virtues through the words and witness of Pope Francis. May we be open to the grace the Holy Spirit gives us each day to make them our own.

*Story by Sister Cecilia Joseph, OP,
a member of the Dominican Sisters
of St. Cecilia. She is principal
of St. Jude Catholic School in Joliet.*

Picturesque Regions of Ancestral Homeland

Ústě

As we continue our westward journey through northern Bohemia we arrive in the quaint little town of Ústě. Several ornate houses of Ústě have provided locations for many films. This sleepy town lies on a narrow rocky ridge, its former Gothic castle in ruins, but retaining a delightful inner courtyard. The most impressive part of town's fortifications is Pikartská věž with 6 ft thick walls which in modern times houses the local art gallery. The narrow town square features several Gothic houses with street facing gables. The Church of St. Peter and St. Paul has an altarpiece by the renowned painter Karel Škréta. Unique to the town are the "bird houses" (ptačí domky), wooden homes perched on a rocky ledge. They were once inhabited by Jewish families and then in the 19th century by Italians who worked on the construction of the railway.

Litoměřice

To the southwest of Ústě lies the beautiful town of Litoměřice. Founded in the 13th century, it reached the zenith of its glory in the middle of the 15th century, when it was among the largest towns in Bohemia. Following the Thirty Years' War, in 1655, it became the seat of a new diocese, the main center for reintroducing Catholicism to North Bohemia.

The Renaissance town hall in the main square (Mírové náměstí) has Gothic arcades and it now houses the Regional Museum. Nearby stands the House at the Chalice (Dům u Kalicha), dating back to 1537, with a goblet shaped roof finial – symbol of the Hussite movement. In several other old buildings on the square is the superb collection of religious paintings of the Diocesan Museum of Litoměřice. Near the square, in the North Bohemian Art Gallery, are Bohemian Gothic altar paintings by the Master of Litoměřice.

During the late 17th and early 18th centuries the architect Ottavio Borggio changed many of the town's buildings. His father Giulio Borggio remodelled St. Stephen's Cathedral, a vast basilica just west of the town center.

Ústí nad Labem

A major river port on the Labe (Elbe) is an industrial and trade center located in the heart of North Bohemia. The 14th century Cathedral of the Assumption of the Virgin Mary has a beautiful late Gothic altarpiece dating from 1498. Its tower, following the Allies' bombing of Ústí in the final stages of World War II, was pushed out of vertical position by nearly 6 feet. A fine example of modern engineering and architecture is the Mariánský Bridge over the Labe which was opened in 1998. It is an unusual suspended structure that is supported by a single pylon.

A couple of kilometers from the city center are the ruins of Střekov Castle, perched on a steep rock above the Labe. In 1842 the castle inspired Richard Wagner to compose his opera *Tannhäuser*.

Teplice

To the west of Ústí nad Labem we encounter the spa of Teplice, the oldest health resort in Bohemia. The curative effects of local spring waters were recognized as far back as the 15th century, but it was only in the 19th century that the development of hydrotherapy in Teplice began in earnest. In 1879 the fate of the resort hung in balance when after a nearby mining disaster the spa waters stopped flowing for a while.

Much of the old town center was destroyed during the Communist regime, but the palace built in 1585 – 1634, survived and was later rebuilt in Baroque and Neo-Classical styles. In the palace chapel the Renaissance altarpiece, now used as a tombstone, is a fine 1420 work by an Italian master.

Portrait of Giacomo Casanova

Duchcov Palace

The solitary, yet resplendent Duchcov Palace lies short distance from Teplice. This imposing Baroque palace of the Wallenstein family was where Giacomo Casanova spent the final years of his life. The north wing, a former bedroom and study, contain few of his mementos, including movable wall behind which the palace visitors are unexpectedly greeted by a lifelike manikin of Casanova standing up from his desk.

The notorious Venetian adventurer and seducer arrived in Duchcov in 1785 and took on the position of palace librarian. He was also hired to entertain the castle's owners, members of the Wallenstein family. In Duchcov Casanova wrote most of his Memoirs. He died in 1798 and was buried in the cemetery of the nearby Church of St. Barbara, although the exact location of his grave is not known.

The guests entertained by the Wallensteins here included Haydn, Mozart, Goethe and Schiller. The family had the palace remodelled in the early 19th century in Neo-Classical style. There is also a palatial ballroom with its ceiling painted by Václav Vavřinec Reiner, a typical interior feature of the residence. Outside is the main courtyard and the stairway leading to the English style garden decorated with sculptures by Matthias Braun.

Before we leave North Bohemia we shall visit about half a dozen remarkable places at least vicariously, because no place in the homeland of our ancestors should be overlooked and forgotten.

Tony Jandáček

*Photo on back page:
The façade of the Teplice spa*

